

TERMÉSZETFÖLÖTTI:
William Branham élete

Második kötet:

Egy fiatalember kétségbeesésben
(1933 – 1946)

2/3

Írta: Owen Jorgensen

18. fejezet

Hiba Mishawaka után

1936

A KÖVETKEZŐ hat hónap során több alkalommal is meghívta William Branham John Ryant az otthonukba és így jobban megismerte. Bár kényelmetlenül érezte magát Ryan szokása miatt, hogy nyelveken beszélt, de Bill mindenképpen tisztelte Ryan keresztény életét. Ez a férfi nagyon alázatos volt és odaszánta magát az imádkozásra és az Úr vezetésére.

John Ryan Dowagiac-ban, Michigan-ben lakott, egy kisvárosban, úgy 450 kilométerre Jeffersonville-től, Indiana állam határán túl. Meghívta Bill-t látogatóba és azzal tette számára vonzóvá a helyet, hogy beszámolója szerint a közeli Papaw-tó környékén kiválóan lehet horgászni.

Bill számára nagy volt a kísértés. Bár már évek óta nem volt vakációja, egy ilyen utazás költsége mégis nyugtalanította őt. Hope 8 dollárt takarított meg az ingyárból kapott fizetéséből. Hogyan igazolhatná, hogy a felesége nehezen megtakarított pénzét egy ilyen vakációra költse, amikor olyan sok egyéb helye volt annak a pénznek? De Hope máshogy gondolta. Mivel ő takarította meg a pénzt a fizetéséből, úgy érezte, hogy neki is van beleszólása abba, hogyan kell azt elkölteni – és ő azt akarta, hogy a férje használja fel a pénzt, és vegyen ki szabadságot. Bill beleegyezett, de Hope-ot is magával akarta vinni. Hope azonban lemondott róla, mondván, hogy inkább otthon maradna, vigyázni a kilenc hónapos Billy Paul-ra. Emellett Hope három hónapos kismama volt második gyermekével. Sokszor reggelente rosszulétekkal és hányingerrel küzdött, ezért nem gondolta, hogy egyáltalán élvezni tudna egy ilyen vakációt.

Így tehát 1936 júniusában Bill teletankolta a Fordját és megindult északra, vakációzni. Amikor megérkezett Dowagiac-be, Michigan-be, Ryan asszony nagy szeretettel fogadta őt. Bill meglepetésére John Ryan nem volt ott. Ryan asszony megmagyarázta: „Az Úr hívta őt, hogy menjen el valahová Indianapolis-ba”.

Bill körülnézett a kis kétszobás házikóban. A konyhaszekrénynek nem voltak ajtajai és látta, hogy üresek. „Úgy érted, hogy a férjed csak úgy elment itthonról, és itt hagyott téged minden ennivaló nélkül?”

„Ó! De Bill testvér, ő Isten szolgája,” – mondta az asszony.

Bill azt gondolta: „Isten áldja meg a drága öreg szívedet, testvérnő. Ha így felnézel a férjedre, akkor én sem fogom kritizálni őt.”

Miután egész nap horgászott a Papaw-tónál, Bill hazahozta a fogást Ryan-ék házához. Az asszonynak még zsírja sem volt otthon, hogy megsüsse a halat, ezért Bill elment a városba, és vett néhány dolgot.

Szombat reggel Bill hazaindult. Amint áthaladt egy Mishawaka nevű kisvároson Indiana államban, meglátott egy autót, amire ez volt írva: „CSAK JÉZUS”. Bill azt gondolta: „Mit jelent ez?” Aztán látott egy másik autót is ugyanezzel a felirattal: „CSAK JÉZUS”, aztán még egyet és még egyet. Úgy tűnt, hogy mindenütt ott van ez a felirat, a Cadillac-ek, Buick-ek, Ford-ok oldalán és még a biciklikén is. Kíváncsian követte az egyik ilyen autót, ami egy hatalmas gyülekezeti épülethez vezette őt el a város szélén. Az környező utcák és parkolóhelyek tele voltak autókkal, és a legtöbben ott volt a fejtörést okozó felirat: „CSAK JÉZUS”. Ahogy Bill elhajtott az épület mellett, hallotta, hogy ének szűrődik ki a nyitott ablakokon. A gyülekezet éneklését egy-egy ember kiáltozása követte. Olyan volt, mint az a dicsőítő szolgálat, amit Bill egyszer Louisville-ben látott, amikor a Dávid Háza nevű csoportot látogatta meg. Azt gondolta: „Talán itt meglátom, hogy kik azok a szent hempergők.”

Leparkolt és besétált. A gyülekezeti épületben legalább 2000 ember volt, feketék és fehérek. Billnek hátul kellett megállnia és az emberek feje fölött elnézve meglátni, hogy mi is történik. Valahol elől szólt a zongora. Az emberek tapsoltak és lelkesen énekelték: „Közülük egy, közülük egy, olyan boldog vagyok, hogy én is közülük egy vagyok...” Az asszonyok sikoltoztak, amitől Bill is megremegett. Aztán valaki elkezdett táncolni a széksorok között, minden erejéből táncolt. Hamarosan mások is csatlakoztak hozzá. Úgy tűnt, hogy az egész tömeg táncol és mozog a zenére.

Bill először azt gondolta: „Ó! Te jó ég! Micsoda gyülekezeti magatartás! Mi a baj ezekkel az emberekkel?” De minél tovább állt ott, annál jobban érezte magát. Azt gondolta: „Nincs ezekkel az emberekkel semmi baj. Nem örültek ők, csak izgatottak.”

Amikor elkezdődött a prédikálás, Bill megértette, hogy egy országos pünkösdi találkozóról van szó. A déli államokban még mindig meglévő faji megkülönböztetés miatt kellett északon tartaniuk. Egy fiatal prédikátor beszélt a Szent Szellem keresztségéről, az ujjával mutogatott, miközben beszélt. Bill számára úgy tűnt, mintha a férfi kimondottan őrá mutogatna. A prédikátor sorban utalt olyan lgehelyekre, mint az ApCsel 2:4: „És mindnyájan betöltekeztek a Szent Szellemmel, és elkezdtek más nyelveken szólni, ahogyan a Szellem adta nekik a beszédet”. Az ApCsel 2:38: „Térjete meg, és keresztelkedjete meg mindnyájan Jézus Krisztus nevében a bűnök bocsánatára, és veszite a Szent Szellem ajándékát”; és az ApCsel 10:44-46: „Míg Péter ezeket mondta, a Szent Szellem leszállt rájuk, akik hallgatták a beszédeket... hallották őket nyelveken beszélni és Istent magasztalták.”

Bill azt gondolta: „Ez a Biblia része. Csak korábban még soha nem láttam így. Lehet, hogy végül is van ebben valami.” Minél tovább hallgatta, annál inkább tetszett neki, amit hallott.

Mire a szolgálat véget ért, azt gondolta: „Egyvalamit mondanom kell, ami mellettük szól: nem szégyellik a vallásukat. Azt hiszem, visszajövök ide ma este.”

Bill tényleg ott akart maradni és megtudni, hogy mi az a „Szent Szellem keresztség”, ezért visszament az autóba, hogy megszámolja a filléreit. 1 dollár 75 centje maradt. Mivel tudta, hogy még mennyi benzin kell neki, hogy hazaérjen, úgy számolta, hogy talán 20 centje van, amit félre tud tenni. Ez nem volt elég ahhoz, hogy kivegyen egy olcsó szobát éjszakára; de nem baj — tud ő a kukoricamezön aludni. A városban vett magának néhány száraz zsemlét, gondolta, hogy két napig az bőven elég neki. Egy zsemlét megevett, a többit hátrатette az ülésre, és aztán visszament az esti összejövetelre.

Mielőtt a szolgálat elkezdődött, egy férfi lépett a szószékhez és azt mondta: „Ma este azt szeretnénk, ha minden prédikátor, a felekezetüktől függetlenül, idejönnének és itt az emelvényen ülnének.” Több mint 200 prédikátor állt fel és ment előre, köztük Bill is. A szószék mögött ültek le, arccal a közönségnek. Amikor mind helyet foglaltak, a szószéknél álló ember azt mondta: „Nincs időnk arra, hogy minden szolgáló prédikáljon, ezért csak annyit kérünk, hogy gyertek ide a mikrofonhoz és mondjátok meg, kik vagytok és honnan jöttetek.”

A mikrofon a mennyezetről lógott le egy zsinóron, és nem sokkal a szószék fölött volt. Bill még soha nem látott azelőtt mikrofont. Kíváncsian nézte, amint odalépett és azt mondta: „William Branham, evangélista, Jeffersonville, Indiana.”

Aznap este Bill furcsa és nyugtalanító dolgokat látott, amikre aztán egész életében emlékezett. A hallgatóság soraiban ült két férfi, akikről úgy tűnt, hogy különösen használja őket Isten. Már korábban is észrevette őket délután, és most megint itt voltak. Az egyikük felállt és mondott valamit egy ismeretlen nyelven, ami úgy hangzott, mint egy gépfegyver hangja. Aztán a másik is felállt és megmagyarázta angolul, hogy mit mondott a nyelveken szóló. Aztán valamivel később megint így tettek, csak most fordítva. Csodálva, hogy milyen lelki emberek lehetnek, Bill elhatározta, hogy beszélnie kell velük, mielőtt hazamenne másnap.

Amikor eljött az idő, hogy prédikáljanak, egy idős fekete férfi lépett a szószékhez. Hosszú, fekete kabát volt rajta, bársony gallérral. A tarkójánál már egy kicsit őszült. Olyan gyengének és törékenynek tűnt, Bill azt gondolta: „Nem fogják őt is, szegény, öreg embert prédikáltatni, ugye?”

Pedig pontosan erre készültek. Az öregember odalépett a mikrofonhoz és azt mondta: „Drága gyermekeim, a ma esti Igeszakaszomat Jób könyvéből veszem.” Kinyitotta a Bibliáját és olvasta: „Hol voltál, amikor leraktam a világ alapjait? ...Amikor a hajnalcsillagok együtt énekeltek, és az Isten fiai örömmel kiáltottak?” Innentől kezdve ez az öreg prédikátor, ahelyett, hogy a témáját lehozta volna a földre, visszament az időben 10 millió évet, hogy leírja, mi is történt a mennyben, amikor a föld még csak egy gondolat volt Isten elméjében. Aztán beszélt az időről, a korszakokról, a vízszintes szivárványt követve egészen a

Millenniumig, majd az új égig és az új földig. Mostanra olyan boldog volt, hogy azt kiáltotta: „Dicsőség Istennek! Azt gondoljátok, nekem új vallásom van? Testvérem, csak új táskám van a régimódi vallásomhoz! Juppiiii!” Felugrott a levegőbe, a sarkát összeütötte, és azt kiáltotta: „Hallelujah! Nincs itt elég hely nekem, hogy prédikáljak.” És leszökdécselt a szószék mellől, olyan fürgén, mint egy kisgyermek.

Bill szájtátva nézte. Azt gondolta: „Ha a Szent Szellem keresztsége ezt teszi egy öregemberrel, vajon mit fog velem csinálni, ha engem elér?”

Az összejövetel után Bill megállt egy tűzoltócsapnál, hogy igyon egy kis vizet, evett néhány zsemlét, aztán kiment a városra kívülre és megállt egy kukoricamezőnél. A jó nadrágja reménytelenül összegyűrődött, ezért megpróbálta valamennyire rendbe hozni a másikat, durva szövésű pamutszövet nadrágját. Kiterítette az autó első ülésére, aztán nehezeknek rátette a hátsó ülést és remélte, hogy reggelre valamivel simább lesz majd a ruhája. Aztán lefeküdt a fűbe egy cseresznyefa alá és imádkozott: „Uram, mi ez a dolog, amibe belebotlottam? Ez az, amit John Ryan úgy hívott, hogy „a pünkösdi megtapasztalás”? Uram, segíts nekem, hogy megtudjam, miről szól ez az egész. Még soha életemben nem láttam ilyen vallásos embereket. Nem tudom, pontosan mi ez, ami nekik megvan, de érzem, hogy ez az, ami után az én éhes szívem kutat. Istenem, valahogyan tegyél kedvessé ezeknek az embereknek a szemében.”

Aztán valamikor éjfél körül összehajtogatta az ingjét, hogy párnája is legyen, és elaludt.

Reggel Bill megvizsgálta a pamutszövet nadrágját. Nem sok javulást látott rajta, de még mindig jobban nézett ki, mint a másik nadrágja. A jó ingjét tekintve pedig, hát az rettenetes állapotban volt. Bill baptista nevelése úgy érezte vele, hogy mielőtt Isten házába lép, mindig a legjobb ruháját kell felvennie. Azon tűnődött, hogy rá tudja-e szálni magát arra, hogy pamutnadrágban és pólóban menjen be a gyülekezetbe. Aztán azt gondolta: „Miért is ne? Senki sem ismer ott engem. Jó lesz ez így.”

Korán odaért. Mivel az épület tele volt emberekkel, egyik oldalon egy fekete férfi ült mellette, a másikon pedig egy fehér nő. Az énekszolgálat után egy férfi odalépett a mikrofonhoz és azt mondta: „Tegnap este a szószéknél a legfiatalabb prédikátor egy William Branham nevű evangélista volt Jeffersonville-ből, Indiana államból. Szeretnénk, ha most előjőne, és ő hozná nekünk a reggeli üzenetet.”

Bill alig hitt a fülének. Lenézett a rossz ruhájára, és egy kicsit még lejjebb csúszott a széken.

A férfi megismételte: „Van-e itt valaki, aki tudja, hol lehet William Branham, a jeffersonville-i evangélista? Itt volt tegnap este a szószéknél. Szeretnénk, ha ma reggel ő prédikálna.”

Bill még lejjebb csúszott. Mellette a fekete ember azt mondta: „Mondd csak, ismered?”

Bill nem akart hazudni, ezért az súgta: „Igen, ismerem.”

„Itt van?”

„Úhh, igen, itt van, de...”

„Akkor menj érte...” Erre már tényleg nem tudott mit tenni. „Nos, testvérem, én vagyok az.” A fekete ember mosolygott és bólintott. „Gondoltam, hogy valami miatt próbálsz lejjebb csúszni. Menj csak, és prédikálj!” „Nem mehetek ki ebben a ruhában.” Bill megmutatta a fehér pólóját.

„Ezeket az embereket nem érdekli, mi van rajtad. Menj csak!”

„Nem, uram, nem tehetem.”

A mikrofon újra visszhangozta: „Megtalálta valaki William Branham tiszteletest? A fekete ember felemelte a kezét, és Bill-re mutatott, és kiabált: „Itt van! Itt van!”

Bill lassan felállt. Az épületben minden szem felé fordult. Olyan piros lett az arca, hogy a fülei szinte égtek. A Bibliával a kezében Bill előrement az emelvényre. Bátortalanul a szószék elé lépett. A tömeg miatt izgult, az öltözéke miatt izgult, még az újféle mikrofon miatt is izgult. Leginkább pedig azért izgult, mert semmi nem jutott az eszébe, amiről prédikálhatott volna.

Ezért csak elkezdett beszélni: „Nos, testvérek, nem sokat tudok arról, ahogyan prédikáltok. Csak útközben jutottam el ide...” Letette a Bibliáját a szószékre és hagyta, hogy a lapok maguktól kinyíljanak. Ahogy beszélt, megnézte az első verset azon az oldalon. A Lukács 16:23 volt az: „A pokolban feltekintett és gyötrődött... És sírt...” Bill rögtön felismerte a történetet, ami a gazdag emberről szólt, aki nem vett tudomást a koldus Lázárról. Aztán a gazdag ember meghalt és a pokolba ment.

Billnek meg is volt a prédikációja. Felolvasta a történetet a közönségnek, aztán prédikált: „Ott ül a gazdag ember a pokolban. Miért gyötrődött? Mert látta, hogy ott nincsenek virágok; ezért sírt. Látta, hogy ott nincsenek gyerekek; és sírt... Látta, hogy ott nincsenek énekek; és sírt...” Bill ezen a vonalon folytatta, bemutatva annak egy olyan életnek a tragédiáját, amelyik elutasítja az Evangéliumot. Minél tovább prédikált, ezek a püünkösdi emberek annál mélyebben merültek el a témájába, míg végül a tömeget teljesen áthatotta az érzélem. „Nem volt ott béke; aztán sírt. Nem volt ott szeretet; ezért sírt. Nem voltak ott keresztények; ezért sírt. Nem volt ott Isten; ezért sírt.” Végül Bill sírt.

A tömeg felállt és irgalomért kiáltott Istenhez. Ezen a ponton az összejeövetel elhomályosodott Bill elméjében, és valahogy elvesztette magát az emberek kavargó érzelmeiben. Csak arra emlékezett, hogy kint állt az udvaron. Egy nagy, tagbaszakadt ember jött oda hozzá és azt mondta: „Mondd csak, te evangélista vagy?” „Igen, uram.” „Én Johnson testvér vagyok Texas-ból. Eljönnél-e hozzánk Texas-ba, ébredési összejeövetelt tartani?” Bill

csak nézte a férfi magas sarkú cowboy csizmáját és cowboy kalapját. „Te prédikátor vagy?” „Az bizony.”

Aztán egy kisebb férfi jött hozzá, akin kockás térdnadrág volt, mint a régmódi golfjátékosoknak. „Smith tiszteletes vagyok Miami-ból, Floridából. 500 szent van a gyülekezetemben. Szeretném, ha eljönnél hozzánk, és tartanál ott ébredési összejövetelt.”

Bill felvonta a szemöldökét és azt gondolta: „Talán a pamutnadrágom és a pólóm mégsem szúrt senkinek szemet.”

Aztán odalépett egy asszony és azt mondta: „Misszionárius vagyok az indiánok között Michigan északi részén. Amíg prédikáltál, az Úr azt mondta, hogy kérjelek meg téged, hogy jöjj és segíts az indiánoknak.”

„Csak egy perc,” – mondta Bill, – „hadd keressek egy papírt.” Amíg leírta a neveket és címeket, még több prédikátor lépett hozzá ugyanezzel a kéréssel, míg végül Bill-nek elég meghívása volt arra, hogy egy évig csak utazzon. Bill rendkívül izgatott volt. Meg fog változni az élete. Alig várta, hogy hazaérjen és elújságolja Hope-nak.

De mielőtt hazaindult volna, Bill még találkozni akart két férfival. Kereste őket a tömegben az épületen kívül, míg végül az egyiküket észrevette a két férfi közül, akik olyan mély benyomást tettek rá a nyelveken szólással és annak magyarázásával. Bill átverekedte magát a tömegen és bemutatkozott.

„Szóval, te vagy a fiatalember, aki prédikált ma reggel,” – mondta az idősebb úriember. „Megvan-e neked a Szent Szellem keresztsége?”

„Én baptista vagyok.”

„De vetted-e a Szent Szellemet, mióta hiszel?”

„Nos, testvérem, az nincs meg nekem, ami itt nektek megvan.”

„Beszéltél-e már nyelveken?”

„Nem, uram.”

„Akkor most gyorsan megmondom neked, hogy nincs meg neked a Szent Szellem.”

Bill megrázkódott: „Nos, ha ez kell ahhoz, hogy meglegyen valakinek a Szent Szellem, akkor nekem nincs meg.”

Ahogy beszélgettek, Bill figyelmesen nézte az embert, kereste a szellemét. Bár Bill nem értette azt a különleges erőt, ami a birtokában volt, azt megtanulta, hogy hogyan kell használnia azt. Felfedezte, hogy ha tényleg tudni akar valamit valakiről, akkor azt általában megtudja, ha elég sokat beszélget az illetővel ahhoz, hogy megragadja a szellemét. Az idősebb keresztény férfi valahogy érzékelte, hogy valami különös dolog történik, mert ide-oda tekintgetett idegesen. Bill a beszélgetést úgy tartotta, hogy végig az összejövetelekről

legyen szó, és hamarosan jött is a látomás. Bill elégedett volt – ez az ember valóban egy igazi, eredeti keresztény.

Most, hogy biztos lehetett abban, hogy jó úton jár, Bill lelke még jobban égett az Isten iránt való vágyakozástól. Aztán az autója felé menet találkozott a másik emberrel is, aki mély benyomással volt rá. Bill bemutatkozott.

Az ember azt kérdezte: „Milyen gyülekezetbe jársz?”

„Baptista vagyok.”

„Vetted-e már a Szent Szellemet?”

„Nem tudom. Azt tudom, hogy ami nektek van, az nekem nincs meg.”

„Beszéltél-e már nyelveken?”

„Nem, uram.”

„Akkor nincsen meg neked.”

Aztán miközben beszélgettek, Bill ennek a férfinak a szellemét is szeretne volna elérni. Amikor végül jött a látomás, megnyílt előtte a férfi élete, mint egy záptojás. Bill látta, hogy egy feketehajú asszony a felesége, de most egy szőke asszonnyal él, akitől két gyermeke is van. Aztán tovább folytatódott a látomás, döbbenetes részletességgel. Ez az ember egy nagy képmutató volt. Ő nem „Csak Jézus”, hanem „Csak vasárnap” volt. A látomásban Bill látta őt egy kocsmában ülni, inni és káromkodni, aztán pedig vasárnap a gyülekezetben ülni, nyelveken szólni és prófétálni! Bill gondolatai teljesen elborzadtak ettől a szörnyűségtől. „Uram, bocsáss meg. A lélek ezek között az emberek között biztosan helytelen, másképpen hogyan állhatna fel ez a képmutató a gyülekezetben prófétálni?”

Bill elnézést kért és gyorsan az autójához ment. Amint hazafelé vezetett Mishawakából, a gondolatai úgy ugráltak, mint az öreg Fordja az út buckáin. „Uram, nem értem ezt. Hogyan lehet, hogy a tiszta Szent Szellem leszáll az igazi keresztényre és arra a képmutatóra is egyazon időben? Ez nem lehetséges. Talán be vagyok csapva, de ezt nem látom a Bibliában. Szerintem nem kellene többlet foglalkoznom ezzel az egész nyelveken szólással és prófétálással.”

Aztán Bill felidézte magában, amit Jézus mondott a Márk 16-ban: „Aki hisz és megkeresztelkedik, megtartatik; aki nem hisz, elkárhozik. És ezek a jelek követik azokat, akik hisznek: az Én nevemben ördögöket űznek, új nyelveken szólnak...” Bill azt gondolta: „Ez az Ige. Mihez kezdjek vele?”

A rejtély nem oldódott meg magától, ezért hagyta ülepedni, és most már a gondolatait inkább azokra a meghívásokra terelte, amelyek ott voltak összeírva, a hátsó zsebében. A lelke elkezdett feléledni, az álma kitérte szárnyait, mint egy sas, amikor magasra felszáll a fellegek fölé, várakozva tekintve le a jövőjére. Emlékezett arra, amit az Úr mondott neki azon a napon,

amikor a gyülekezeti ház alapkövét lerakták: „Végezd az evangélista munkáját...” Úgy tűnt, hogy Isten most éppen ehhez készít neki utat.

Mire Bill hazaért, annyira izgatott volt, hogy készen állt volna csomagolni és már másnap elindulni. Hope kiszaladt elé, hosszú fekete haját ringatta a szél. Amint megölelték egymást, Hope megérezte az izgalmat: „Bill, minek örülsz annyira?”

„Drágám, megtaláltam a világon a legjobb gyülekezetet!”

„Hol voltál?”

„Fent Mishawakában. Drágám, micsoda gyülekezet! Ezek az emberek kiabálnak és sikoltoznak. Nem szégyellik a vallásukat.”

Hope gyanakvóan húzta fel a szemöldökét. „Nem szent hempergők, ugye?”

„Nem tudom, hogy milyen hempergők, de van nekik valami, amire nekem is szükségem van. Láttam egy 90 éves embert újra megfiatalodni. És voltak, akik ismeretlen nyelveken beszéltek, mások meg magyarázták, amit mondtak. És prédikáltak! Addig prédikálnak, amíg már levegőjük sincs, letérdelnek a földre, aztán újra felállnak, levegőhöz jutnak, és újrakezdek. Soha nem hallottam még ilyet. És nézz csak ide...” Bill kivette a papírt a sok névvel és címmel. „Ezek a pásztorok azt akarják, hogy menjek el hozzájuk és prédikáljak nekik, Michigan-tól Texas-ig. Ott fogom hagyni a munkámat és a gyülekezetemet, és teljes időben prédikálni fogok közöttük. Elég meghívásom van egy évre is! Eljössz-e velem?”

Egy pillanatnyi habozás nélkül Hope azt mondta: „Bill, amikor hozzád mentem, megígértem, hogy melletted maradok, amíg a halál el nem választ. Persze, hogy veled megyek.”

A következő lépés az volt, hogy a szüleiknek is elmondják. Amikor Bill elmondta az anyukájának, Ella azt mondta: „Billy, emlékszem az álmomra, pár nappal a megtérésed után. Egy fehér felhőn álltál és láttalak, ahogy a világnak prédikálsz.”

Bill halványan emlékezett az álomra, még évekkel ezelőtt. Vállat vont. „Hát, nem tudom, hogy az egész világnak-e, de az államokban biztosan. És mama, látnod kellene, hogy milyen izgalomban vannak ezek az emberek Jézus miatt. Egyáltalán nem szégyellik kiáltani az Ő Nevét!”

„Régen lent Kentucky-ban is voltak ilyenek, úgy hívtuk őket, hogy ’régimódi’ baptisták. Ők is ilyenek voltak, kiabáltak és sikoltoztak. Az igazi, szívből jövő vallás, Billy.”

„Mama, én hiszek a szívből jövő vallásban.”

Megsimogatta a karját. „Tudom, Billy. Hiszem, hogy Isten meg fog téged áldani.”

Azonban teljesen más volt a történet, amikor Hope anyukájának mondták el. Mostanra Brumbach úr és Brumbach asszony elváltak. Charlie Brumbach felköltözött Fort Wayne-be, Indiana államba. Brumbach asszony még mindig a jeffersonville-i otthonában élt. Miközben kint üldögéltek a teraszon, Hope-pal és az anyukájával, Bill azt mondta: „Brumbach asszony,

csodálatos embereket találtam. Hope és én azt tervezzük, hogy megyünk és elutazunk hozzájuk.” Aztán elmondta, hogy mi történt Mishawakában.

Brumbach asszony összehúzta a szemöldökét. „William, egyszer és mindenkorra értsd meg, hogy soha nem adom beleegyezésemet a lányomnak ahhoz, hogy elmenjen egy olyan csoport szent hempergő szeméthez, mint azok.”

„Ó! Brumbach asszony, ők a legboldogabb emberek a világon! Nem szégyellik a vallásukat. És nekem tetszik ez.”

„Szemét,” – ragaszkodott hozzá Brumbach asszony, – „nem mások, mint szemét! Nem látod, hogy ők azok az emberek, akiket más gyülekezetekből kizártak? Soha nem adom a beleegyezésemet, hogy az én lányomat olyan moslák emberek közé vidd. Még a gondolatát sem!”

„De Brumbach asszony, a szívemben érzem, hogy az Úr azt akarja, hogy menjek el hozzájuk.”

„Szemét” – ismételte. – „William, miért nem maradsz a saját gyülekezetteddel legalább addig, amíg kifizetitek, aztán legyen parókiád és tegyél úgy, mint akiben van értelem. Szerinted én boldog lehetnék úgy, hogy tudom, hogy a lányomat húzod-vonod át az országon – ma eszik és holnap nem -, hogy soha nincs egy váltás ruhája vagy egy rendes ruhája?”

„Brumbach asszony, itt most nem a ruhákról van szó. Hanem arról, hogy érzem, hogy Isten azt akarja, hogy ezt tegyem.”

„Szó sem lehet róla, soha nem engedem a lányomat, hogy ilyen szemét közé menjen.” Itt pedig Brumbach asszony megfordult, és vádlóan Hope-ra nézett. „És ha mégis elmegy, az édesanyja megszakadt szívvel kerül majd a sírba.”

Hope sóhajtott. „Anyá, ezt komolyan mondod?”

„Egészen komolyan.”

Hope sírva fakadt. Bill megölelte. „De Brumbach asszony, ő a feleségem.”

„De az én lányom!”

Bill azt mondta: „Igen, asszonyom.” Felállt és az autó felé indult.

Hope utána szaladt. „Billy, függetlenül attól, amint anyukám mondott, én veled maradok.”

„Óh, nincs semmi baj. Felejtsük el!”

„De Bill, ha úgy érzed, hogy Isten akarja, hogy menjél, akkor menned kell.”

Bill sóhajtott. „Drágám, ez nagyon nehéz nekem, de nem akarom megbántani az anyukádat. Mi lenne, ha valami történne vele, amíg mi úton vagyunk? Akkor az egész életedben azon tűnődnél, hogy miattad szakadt-e meg a szíve. Halasszuk el egy időre!”

Így Bill figyelmen kívül hagyta Isten első hívását az országos evangelizálásra. Később kiderült, hogy ez volt a legnagyobb hiba, amit egész életében elkövetett – egy olyan hiba, aminek hamarosan tragikus következményei lesznek.

19. fejezet

Leereszkedik egy fekete lepel

1936

TALÁN, HOGY CSILLAPÍTSA nyugtalan lelkiismeretét, William Branham még több erőt fektetett az evangelizálásba Jeffersonville-ben. Érezve, hogy az élettörténete mások számára is ihletést jelenthet, hogy higgyenek Istenben, Bill leírta néhány személyes megtapasztalását és egy 15 oldalas füzet formájában ki is nyomtatta azt. A címét a Zsidók 13:8-ból kölcsönözte: *Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz*, a munkáját pedig Wm. (Billy) Branham tiszteletesként írta alá.

Az előszóban ezt írta:

„Ez a könyv azért íródott, hogy aki olvassa, tudja meg azt, hogy Jézus Krisztus még mindig Üdvözíti és Gyógyítja az embereket.

Hiszem, hogy hamarosan újra meg fog jelenni.

Ez a könyv elmondja, hogy Ő hogyan választott ki egy szegény fiút és hívta el a szolgálatba, hogy a fiú hogyan menekült előle egy ideig, és aztán hogyan fordult Hozzá teljes szívével.”

Bill a következő oldalon egy imádsággal folytatta.

„Óh, Mennyei Atyám, kérlek, áldj meg mindenkit, aki olvassa ezt a könyvet.

Tudasd velük, hogy Te hamarosan egy erős Egyházat hívsz elő, amelyet még soha nem láttunk.

Mi továbbra is hiszünk Benned.

Te adj vágyakozást minden szívbe, és Te, Igaz Isten, segítsd alázatos szolgádat, hogy vigye a Te üzenetedet!

Tudom, hogy engem is elrejtettél a nádasban, amint valamiért Mózeset is elrejtetted.

Ezért, Atyám, segíts, hogy megdicsőítsem a Te Nevedet, mert Jézus Nevében kérem ezt. Ámen.”

A következő hét oldal Bill szokatlan életét mutatja be, kezdve azzal, hogy ő és az édesanyja meghaltak volna a hóviharban, ha az egyik szomszédjuk nem lép közbe. Beszél benne a hangról, ami hét éves korában a faágak közül szólt hozzá és azt mondta: *„Ne igyál, ne dohányozzál és semmilyen módon ne szennyezd be a testedet. Lesz számodra egy munka, amikor idősebb leszel.”* Aztán megemlíti az Arizonába való utazását 1927-ben, és beszámol arról, hogy Edward fivére halála hogyan hozta őt haza és vette rá arra, hogy elgondolkozzon, mi van az életen túl. Írt arról, hogy elöntötte a gáz, amikor a Közzszolgáltatónál dolgozott,

majd az ezt követő műtétről és a fénykeresztről szóló látomásáról, amely Isten felé fordította őt. Aztán leírta a saját csodálatos gyógyulását egy gyomorbetegségből és súlyos szembetegségből, az elhívását, hogy prédikáljon és végül a tűzoszlopot, amely megjelent a feje fölött, miközben az Ohio folyóban keresztelt 1933-ban. (Habár nem tett említést a hangról, ami így szólt: „Ahogy Keresztelő János előfutára volt Jézus Krisztus első eljövételének, úgy leszel te előfutára az Ő második eljövételének.”).

A füzetet a következő szavakkal zárta:

„Kedves olvasó, bárcsak lenne hely ebben a könyvben, hogy elmeséljem azt a sok dolgot, ami történt, hogy hogyan építettük meg a gyülekezeti házat és hogy milyen sok hatalmas ébredési összejövetelt tartottunk. Az emberek mindenfelől jöttek, hogy meggyógyuljanak. Ezt a könyvet azonban elég rövidnek hagyom ahhoz, hogy olcsó legyen és hogy mindenki által elérhető legyen. Ezek a dolgok azért vannak, hogy tudassák veled, hogy Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz, hogy higgy Benne és üdvözlj. Ha lehetőséged van rá, bármikor is a közeledben tartunk ébredési összejövetelt, kérünk, látogass el.”

Aztán bizonyágtételek következtek két oldalon keresztül olyan emberektől, akik csodálatos módon meggyógyultak Bill imádságai következtében, beleértve William Merrill és Mary Der Ohanion bizonyágtételét is, akik az első két ember voltak, kiknek gyógyulását Bill látomásokban előre látta megtérése után.

Merrill úr ezt írta:

„Indiana államban, New Albany-ban voltam kórházban, amikor hallottam Branham testvérről. Elütött egy autó. Gyakorlatilag minden bordám eltört. A hátam nyomorék lett. Reménytelen eset voltam, legalábbis orvosi tekintetben.

Branham testvér imádkozott értem, és a bordáim azonnal visszamentek a helyükre, és a hátam is rendbe jött. Az orvos nem értette. Felkeltem, felvettem a ruháimat, hazamentem és elmentem dolgozni.

Dicsőség Istennek az Ő Gyógyító Erejéért.”

William H. Merril, 1034 Clark utca, New Albany, Indiana

Der Ohanion asszony ezt írta:

„Sok éven keresztül nyomorék voltam. Egy ideje ágyhoz kötötként éltem. A végtagjaim elferdültek, így nem tudtam járni. Az orvos azt mondta, hogy soha nem fogok járni. Hallottam Branham testvérről és arról, hogy Isten hogyan válaszolja meg az imádságait. Ezért hívtam őt. Ő és egy másik fiatalember, DeArk úr, jöttek és imádkoztak értem. A végtagjaim azonnal meggyógyultak. Így tudtam járni. Azóta is járok. Négy évvel ezelőtt történt.

Dicsóítem Istent az Ő Csodálatos Hatalmáért.”

A füzet végén egy két oldalas prédikáció állt Jézus Krisztus hatalmáról, mellyel ma is gyógyít. Bill ezt írta:

„Sokan, akik olvassák a Bibliát, azt mondják: „Bárcsak a bibliai időkben éltem volna, akkor most Jézushoz mennék, hogy segítsen nekem...” Barátom, Ő itt van ma, hogy segítsen neked, éppen úgy, ahogyan akkor itt volt! Csak higgy a Szent Szellemnek, Ő Jézus Tanúbizonyysága. Kérlek, ott ahol vagy, higgy Benne és meggyógyulsz!”

Bill gyülekezetének tagjai szétosztották a *Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz* című füzet példányait a barátaik és rokonaik között, akik aztán továbbadták azt a barátaiknak és szomszédjaiknak. Idővel a kis füzet sok távoli helyre eljutott és döbbenetes csodákat termett...

KÉSŐBB, 1936 nyarán, Bill és Hope arra készültek, hogy elautóznak Fort Wayne-be, Indiánába, hogy meglátogassák Hope édesapját. Bill sietett, hogy elinduljanak, mert ha időben odaérnek, akkor ott lehetne a szombat esti összejövetelen a Redigar Gyülekezeti Házban, egy olyan gyülekezetben, amit mindig szeretettel látogatott meg, ha Fort Wayne-ben volt.

„Hope, ugye nem akarsz megfürdeni, mielőtt elindulunk?” – nézte Bill idegesen az óráját.

„Nem fog sokáig tartani. De Bill, ha ma este gyülekezetbe megyünk, szükségem lesz egy új pár harisnyára. Amíg elkészülök, vennél nekem egyet a JCPenney-ben?”

„Hát, ha akkor gyorsabban mennek a dolgok.”

„Igen, úgy lesz. Itt van 60 cent. Mindenféleképpen chiffon harisnyát vegyél, ne rayon-t.¹ És mindenképpen divatos harisnya legyen. Meg fogod jegyezni?”

„Persze. Chiffon harisnya, divatos.”

A chiffon harisnya tiszta selyemből készült, puha és elegáns volt. Igaz, hogy háromszor drágább, mint a rayon harisnya, de azok a hölgyek, akik elegánsak és divatosak akartak lenni, jobban szerették a chiffon-t. Másrészről a rayon-t gyakran az idősebb hölgyek vették meg, akiket inkább a harisnya ára, mint minősége érdekelt. Bill Branham keveset tudott a női divatról és nem volt könnyű számára a chiffon-t és a rayon-t észben tartani. Hogy el ne felejtse, ismételte magában a helyes elnevezést, miközben besétált a boltba: „Chiffon... chiffon... chiffon...” Aztán valaki ráköszönt, miközben elment mellette. „Helló”- válaszolt ő, és aztán tovább mormogta: „Chiffon... chiffon... chiffon...”

¹ A szótár szerint, a chiffon és a rayon egyaránt műselymet jelent, így – mivel a későbbiekben fontos lesz ez a két név –, a magyar szövegben is az angol szavak szerepelnek majd.

Aztán elment Orville Spon mellett, öreg horgászcsimborája mellett. Orville azt mondta: „Billy, tudtad, hogy a sügérek nagyon harapnak az utolsó móló mellett? Némelyikük ilyen nagy.” Orville a kezével mutatta, mekkorák.

Bill fütttyentett egyet az elismeréstől. Aztán a két férfi beszélgetett a csalikról és a horgászásról egy pár percig. Amikor Bill folytatta útját, már el is felejtette, hogy milyen harisnyát kell vennie.

Most mit csináljon? Nagyon szégyellne hazamenni és megmondani Hope-nak, hogy elfelejtette. Emellett sok időbe is telne. Hirtelen Thelma Ford-ra gondolt, egy jóbarátra, aki a közeli vegyeskereskedésben dolgozik. Ő biztosan meg tudja mondani, amit tudnia kell.

Miután bement, Bill megállt a sportfelszereléseknél, hogy megnézzze a kedvenc 22 kaliberes puskáját a fogason. Gyönyörű fegyver volt, tökéletes a mókusvadászathoz. Bill már egy éve szerette volna megvenni, de 17 dollárba került – és még hármát sem tudott volna összekaparni, hogy az előleget kifizesse. Hát, talán majd egy napon...

Thelma Ford odajött hozzá. „Szia Billy, segíthetek?”

„Szia Thelma. Hope szeretné, ha vennék neki egy pár zoknit.”

Thelma elfintorodott. „Ugyan már, Billy, Hope biztosan nem akar zoknit venni.”

„De igen. Még hozzá divatosat.”

„Ó, mármint a harisnyára gondolsz. Milyen fajtát akar?”

Bill butának érezte magát és nem akarta mutatni a tudatlanságát, ezért elhatározta, hogy blöfföl. „Hát milyen fajtád van?”

„Van mindenünk, kezdve a rayon-tól a...”

„Ilyen kell neki! Rayon. Mennyibe kerül?”

„Egy pár ára 20 cent.”

„Akkor két párat is veszek.”

Most aztán Bill nagyon gavallérnak érezte magát. Amikor hazaért, még viccelődött is Hope-pal: „Ti nők, mindig dicsekedtek, hogy milyen jó vásárlók vagytok. Átmentek a folyón is Louisville-be és egész nap ott vagytok, hogy jó vásárt csináljatok. Én meg csak elmentem itt Jeffersonville-ben, és vettem két pár harisnyát is azon a pénzen, amit adtál nekem egyért, és még maradt is pénzem.”

„És chifon-t vettél?”

„Hát persze!” Bill-nek a chifon és a rayon teljesen egyformán hangzott.

Hope átvette a szatyrot és belenézett. Elmosolyodott. „Igen, Bill, te tényleg jó vásárt csináltál.”

Amikor aznap késő délután Fort Wayne-be érkeztek, Bill-t idegesítette, hogy Hope-nak meg kellett állnia egy vegyeskereskedésben még a gyülekezet előtt. Bill megállt, Hope pedig

besietett. Pár perccel később kijött, egy kis papírtasak volt nála. Nem mondta meg, hogy mi volt benne, mivel Bill csak arra koncentrált, hogy a lehető leghamarabb odaérjenek a Redigar Gyülekezeti Házba, így nem kérdezte, hogy mit vásárolt Hope. Bill nem tudta még ekkor, hogy az aznap délelőtti ártatlan tévedése hogyan fog visszatérni és kísérteni őt.

FELRAGYOGOTT a nap Bill életében, amikor kislánya megszületett 1936. október 27-én. Sharon Rose-nak nevezték el – a Sáron Rózsája elnevezésből, ami Jézus Krisztus egyik költői megnevezése. Sharon Rose gyönyörű kisbaba volt, és Bill jobban szerette őt, mint a melengető napsütést egy tiszta, őszi napon. Nem tudta, hogy Sharon születése a boldogság utolsó sugara lesz számára sok éven át.

A sötét fellegek novemberben kezdtek gyülekezni. Először meghalt Bill sógornője. Aztán meghalt az egyik fivére, a 17 éves ifjabb Charles Edward Branham. Egy vasárnap este Charlie a járdaszélen stoppolt, amikor elgázolta egy részeg autós. Az autó nekiment a villanyoszlopnak és Charlie a nyakát törte. Bill akkor éppen egy gyülekezetben prédikált. Egy másik fivére hozta neki a hírt. Bill azonnal befejezte az összejövetelt, de mire a kórházba ért, Charlie már meghalt.

A fiatal Charlie halála nagyon megviselte Bill édesapját. Betegesen és kilátástalan szegénységben tengődve, az idősebb Charles Branham elkezdett életéről, mind múltjáról, mind jövőjéről gondolkodni. Egyik reggel Bill látta, amint az eke szarvánál ül, és sír. Bill megkérdezte: „Mi a baj, apa?”

„Nem érted, Billy, de egy napon majd megérted. Szeretném újra látni a régi otthonomat. 52 éves vagyok, és már 25 éve nem voltam ott.”

„Ha el akarsz menni oda, apa, én adok neked rá pénzt.”

Aztán még egyszer utoljára Charles meglátogatta a Burkesville közelében lévő szülőhelyét Kentucky-ban. Amikor visszatért Jeffersonville-be, beült egy bárba és azon gondolkozott, hogy mennyire tönkretette az életét az alkohollal. Az egyik férfi felajánlotta, hogy meghívja egy italra. Bűnösnek érezte magát, de mivel nem tudta magát leállítani, elfogadta. Ahogy a világosbarna italt a poharába töltötték, Charles azt mondta: „Nézzétek, cimborák, az egyik fiam ott áll ma este a szószék mögött. Annak a fiúnak igaza van, és én tévedek. Ezt az italt ne vetítsétek ki az én fiamra.” Amikor a poharat a szájához emelte, a keze annyira remegett, hogy a whiskey nagy része az állára folyt. A többiek ugratták őt. Charles összeroppant és sírt. Aztán felvette a kalapját és kísétált.

Két héttel később, 1936. november 30-án Charles Branham-nak súlyos szívinfarktus volt. Még mindig életben volt, amikor Bill odaért az ágya mellé. Karjaiba fogta az édesapja fejét. Azok a fekete, göndör fürtök még csak most kezdtek őszülni a halántéka mellett. Bill azt gondolta: „Miattam őszült meg. Mennyi szívfájdalmat okoztam neki?” Aztán ránézett az apukája kezére, az egyik ujja hiányzott egy morzsológép-baleset miatt, és arra gondolt, hogy

ez az ember milyen keményen dolgozott, hogy tíz gyermekét felnevelje. Bill-t nem érdekelte, hogy mások mit gondolnak Charles Branham-ról: ez az ember az édesapja volt, és szerette őt.

Charles belenézett a legidősebb fia szemébe: „Billy” – suttogta – „én tévedtem.”

„Apa, még nincs túl késő, hogy változtass.”

És ott, az édesapja halálos ágya mellett Bill az édesapját minden élet és reménység Urához, Jézus Krisztushoz vezette. Még abban az órában Charles Branham elment, hogy találkozzon a Teremtőjével. Abban a pillanatban Bill egy fehér ruhás angyalt látott maga előtt állni. Bár gyászban volt, de Bill legalább tudta, hogy édesapja lelke biztonságban van Krisztusban.

A KÖVETKEZŐ szerencsétlenség egy héttel karácsony előtt kezdődött, amikor Bill mindkét gyermeke megfázott. Hamarosan Hope is szipogott és köhögött, velük együtt. Odakint már fagyott. Hope takarókat tett a padlóra és törölközőket az ablakpárkányra, hogy valamennyire kint tartsa a hideget. Egy kicsit segített is ez, de mivel a háznak olyan kevés szigetelése volt, a konyhai kályha nem igazán tudta a két szobát melegen tartani.

1936 karácsonya pénteki napra esett. A karácsony előtti napon Hope elment egy barátnőjével át a folyón Louisville-be, Kentucky-ba, hogy vásároljon néhány elmaradt ajándékot a gyermekeinek. Bill pedig szokás szerint dolgozni ment. A déli ebédszünetben nyitott egy megtakarítási számlát Sharon Rose-nak, és 80 centet tett be rá – ez volt a karácsonyi ajándéka a két hónapos kislányának. Aztán elvitt egy karácsonyi ajándékot gyermekkori jóbarátja, Sam Adair rendelőjébe, aki ekkoriban tért haza az orvosi egyetemről, hogy magánpraxist nyisson Jeffersonville-ben.

Aznap délután Bill sürgős hívást kapott. A louisville-i vásárlás közben, Hope elájult az utcán. Most már otthon volt és ágyban, de nagy szükség volt Bill odafigyelésére. Bill hazasietett, és ott találta Hope-ot betakarózva, miközben szörnyen reszketett. Megfogta a homlokát. Bőre tűzforró volt.

Bill felhívta Sam Adair-t, aki rögtön jött is. Dr. Adair becsúsztotta a hőmérőt Hope nyelve alá. Aztán meghallgatta a mellkasát, hallgatta és összevonta a szemöldökét. Aztán megnézte a hőmérőt. „Ó, 40,5 fokos láza van. Bill, ez súlyos. Tüdőgyulladása van. Egész éjszaka narancslével kell itatnod. Igyon meg legalább 6-7 litert, hogy lemenjen a láza.”

Bill egész éjjel ott ült Hope ágya mellett, és minden percben adta neki a narancslevet. Karácsony reggelre a láza néhány fokkal lejjebb ment.

Brumbach asszony átjött, hogy megnézzé a lányát, és felháborodott a hideg, huzatos szobán. „William, ez a ház nincs eléggé felszerelve ahhoz, hogy Hope-ot melegen tartsa. Elviszem őt magamhoz.”

Bill azt mondta: „Inkább megkérdezném Adair doktort, hogy el kellene-e őt vinnünk innen.”

„Adair-t? Én inkább semmit nem kérdeznék tőle. Annak a fiúnak annyi esze sincs, hogy bejöjjön az eső elől. Inkább elhívom hozzá Dr Lawrence-t.” Ezzel elment.

Bill felhívta Dr Adair-t, aki azt tanácsolta: „Bill, ne vigyétek sehová. Ha Hope-ot kiviszitek ebben a dermesztő időben, az megöli őt.”

„De Sam, az anyukája úgyis kiviszi őt.”

„Akkor én nem tudom őt tovább kezelni. Bill, a testvéremként szeretlek, ezt tudod. De ilyen körülmények között nem tudok felelősséget vállalni Hope-ért. Át kell adnom Hope-ot Dr. Lawrence-nek.”

„Nos, Sam, tudod, hogy hogyan érzek.”

Kavargó gondolatokkal ment át Bill a gyülekezeti házba, letérdelt és imádkozott: „Uram, szeretem a feleségemet. Kérlek, irgalmazz neki és gyógyítsd meg őt. Megteszed, Uram?”

Bill egy fekete leplet látott lehullani maga előtt, mint amikor a függöny a színházi előadás végét jelzi. Rémülten nézte a látomást. Aztán, ahogy figyelt, nagy szürke felhők takarták el a napot. Hatalmas eső esett a vidékre, amitől az Ohio folyó annyira megáradt, hogy a Jeffersonville-t védő gátak meggyengültek és az elöntötte a város alacsonyabban fekvő részeit. Látott egy embert lejönni az égből a kezében mérőruddal, hogy megmérje a vízszintet a Spring utcában, ahol kb. 7,5 méter mély volt.

A látomás nagyon felkavarta Bill-t. Eddig minden apró részlet, amit a jövővel kapcsolatban látott, bekövetkezett. Elmondta ezt a látomást a városban, remélve, hogy az emberek odafigyelnek a figyelmeztetésre és felkészülnek, és ezért megmenthetik az életüket. Az emberek azonban vagy kuncogtak, vagy kinevették, vagy egyenesen hahotáztak rajta. Még a saját gyülekezetében is voltak kételkedők – mint az idősebbik Jim Wiseheart, aki azt mondta: „Billy, a valaha is megtörtént legrosszabb árvíz 1884-ben volt, és a Spring utcában még akkor is csak kb. 15 cm víz volt.”

Bill megismételte a látomást. „Láttam egy férfit mérőruddal a kezében lejönni az égből a Spring utcába és azt mondani 7,5 méter.”

Jim Wiseheart mormogott: „Ó, Billy, csak túlságosan izgatott vagy.”

„Nem vagyok izgatott. Ez ’Így szól az Úr’! Sőt, ugyanaz az Isten, aki azt mondta nekem, hogy árvíz lesz, egy fekete lepelt mutatott nekem Közte és köztem. Valami elválasztott bennünket. Nem hallgat meg engem, amikor a feleségemért imádkozom. Aggódom, hogy ebből nem fog felgyógyulni.”

20. fejezet

A pusztító árvíz

1937

HABÁR Billy Paul és Sharon Rose gyorsan meggyógyultak a megfázásukból, Hope tüdőgyulladása makacsul elhúzódott. A januári hónapot végig fekvé töltötte az édesanyja házában, mivel semmit sem tudott csinálni önállóan. Bill gondoskodott munka után a gyermekeiről, napközben, azonban, egy dadusra kellett bíznia őket. Így felvette Meda Broy-t. Meda majdnem 18 éves volt. Tavaly májusban fejezte be a középiskolát és még nem talált teljes idejű munkát, ezért ez jó lehetőség volt számára, hogy egy kis plusz pénzt keressen és hogy a pásztorát is segítse.

1937. január végén egy viharfront húzódott be az Egyesült Államok északkeleti részébe. Két héten át esőzött az Appalache hegységtől nyugatra elterülő hatalmas vidéken, ami az Ohio folyó vízgyűjtő területe volt. Az Ohio folyó minden nap magasabbra emelkedett a Jeffersonville-t és Louisville-t védő gát mentén. És még mindig esett – néha hó, máskor eső. Az emberek folyamatosan ellenőrizték a gátakat. Ha bárhol is átszakadna, több száz négyzetkilométernyi művelési területet öntene el a víz, és a folyóparti városok alacsonyabban fekvő részeit is. A gátakat jól megépítették, de csak földből voltak: hosszú ideig nem tudtak védelmet nyújtani olyan nagy víztől. A gátak napról-napra gyengültek. Aztán elérkezett az idő február közepén, amikor a polgári hatóságok mindenkit, aki a veszélyzónában lakott, kitelepítettek.

Ezen a napon az utak tele voltak azokkal az emberekkel, akik magasabbra akartak költözni. Bill háza és Brumbach asszony háza is a veszélyzónában volt, ezért Billnek találnia kellett egy helyet, ahová elviheti a feleségét. Először az általános kórházakat kérdezte végig. Sajnos tele voltak. Ezt azt jelentette, hogy a feleségét és a gyermekeit el kellett vinnie egy ideiglenes kórházba, amit a kormány állíttatott fel. Aztán ő is csatlakozott a polgári kitelepítési csapathoz.

A szigorú figyelmeztetés ellenére sok ember még mindig otthon maradt, mert nem tudtak mivel utazni. Az önkéntesek éjszakáig dolgoztak, hogy megtalálják az ilyen embereket és segítsenek nekik, mielőtt túl késő lett volna. Éjfél tájékában a folyó Indiana állami oldalán a gát megadta magát, így rengeteg víz öntötte el Jeffersonville belvárosát. A város valamennyi szirénája sikította az utolsó sürgős figyelmeztetést: bekövetkezett a legrosszabb.

Bill ekkor a város másik oldalán volt, a közszolgáltatós furgonnal. Volt egy csónakja is hátul, szükség esetére. Aztán megkapta a rádiós hívást: „Bill, átszakadt a gát a túlsó oldalon. Siess és gyere a Chestnut utcára a csónakkal. Szükségünk lesz a segítségedre.”

Amikor Bill odaért a helyszínre, több ember is mutatta neki az áramló és örvénylő vizet a házak között. „Ott van egy anyuka és egy tucat gyerek! Nem tudjuk elérni őket. Szerinted oda tudsz menni értük a motorcsónakkal?”

Ahogy Bill a viharverte szürkességbe nézett, meglátott egy alakot az egyik ház teraszán, éppen ott, ahol a gát átszakadt. Csak úgy ömlött a víz, és a ház félelmetesen rázkódott a hatalmas víztömeg alatt. A szél és az áradó víz zaján kívül Bill hallani vélte egy asszony segítségért való kiáltozását. Az áramlás nagyon erős volt. „Megteszek minden tőlem telhetőt. Segítetek vízre tenni a csónakomat.”

Aztán a motort beindítva Bill megpróbált egyenesen az asszony felé haladni, de az áramlás túl erős volt, és eltérítette a csónakját az irányból. Így a csónak orrát árral szembe állította, és így próbált meg haladni. A kis motor és a propellerje küzdött. Amikor elég közel ért, megfordította a csónakot és átlós irányban haladva próbálta meg elérni a célt.

A ház oldalának ütközött, majd a terasz egyik oszlopához erősítette a csónakot. Az anyuka elájult. Olyan szánni valónak látszott ott a jeges teraszon, ahol havas eső borította fejét és ruháját. Mögötte pedig egy ajtónyílásban ott kuporgott két kislány, halálra rémülten. Bill mindegyiküket le tudta segíteni a csúszós teraszról, és baj nélkül beültette őket a csónakba.

Ezt követően a csónakkal egyenesen abba az irányba indult el, ahol az autója állt, de az erőteljes áramlás miatt majdnem egy kilométerrel arrébb kötött ki, mint ahol szándékozott volna. Egy csapat mentő munkás segítette ki a gyerekeket a csónakból. Amikor kiemelték az eszméletét veszített anyukát, magához tért és hisztérikusan sikoltozni kezdett: „A kisbabám! A kisbabám! Ne hagyják ott a kisbabámat!”

Bill meglepődve nézett a két kislányra, akiket kimentett. A kisebbik két éves lehetett. A pánik jobban megdermesztette őt, mint az arcát verő eső. Nem nézte meg a ház belsejét! Biztosan bent felejtett egy kisbabát a házban! Bill odakiáltott a többieknek: „Visszamegyek a babáért!” A férfiak bólintottak.

Bill megfordította a csónakját és árral szemben visszament az átszakadt gáthoz. Mire elérte célját, a terasz egy része már leszakadt és úgy látszott, hogy a ház többi részére is ez a sors vár hamarosan. Bill kikötötte a csónakját az egyik megmaradt oszlophoz és berohant a házba, minden szobát végigkeresett. Nem volt ott kisbaba. Akkor mit jelentett ez? Aztán rájött: az anyuka nem volt eszméleténél a mentés alatt, nem tudta, hogy a két kislány biztonságban van. Biztosan a kisebbikre gondolt, amikor úgy kiáltott: „A kisbabám!”

Aztán a ház nyögött és szinte megcsavarodott. Hullott a vakolat a plafonról és úgy pattogott le a falakról, mint a pattogatott kukorica. Egy hangos hasadás visszhangzott a falak mentén. A padló is elcsúszott a ház mozgása miatt, így Billt nekivágta az egyik ajtónak. Aztán

még egy hasadás hallatszott, és a fa repedésének, törésének hangjai. Az épület leszakadt az alapjáról.

Bill rohant le a lépcsőn, kirohant a bejáratú ajtón, hiszen nem tudta, hogy a terasz teljesen leszakadt már a házról. A jeges vízben találta magát. Isten kegyelméből meg tudta fogni a terasz sarkát, miközben a hullámok már vitték is magukkal az egészet. A sodródó deszkákon átverekedve magát odahúzta magát a csónakjához. Zsibbadt ujjával kikötötte a csomót. Pár pillanattal később a ház végképp elszakadt az alapjától, és megindult az áramló folyó sodrásában.

Bill tudta, hogy még mindig veszélyben van. A motor meghalt, miközben ő a házban volt és most irányíthatatlanná vált a csónak. Bármelyik pillanatban felboríthatja egy hullám, vagy egy nagy faág. Bill megfogta a kötelet, ami jeges volt, és a végét a motor lendkerekének illesztéséhez erősítette. Erősen megrántotta. Nem történt semmi. Újra megrántotta – megint semmi. Letakarta a karburátort és újra megrántotta, így sem indult be. Ekkorra a motort is elöntötte a víz. Bill újra és újra megrántotta az indítókötelet, amíg fájó izmai pihenésért könyörögtek. A motor nem indult be.

Közben a víz elsodorta őt a Market utcára, aztán a gát egy másik átszakadt pontján ki magára az Ohio folyóra. A félelem újraélesztette Bill energiáját. Hiszen csak néhány percnnyire volt az Ohio vízeséstől!

5 méter magas hullámok tornyosultak körülötte. Bill nehezen tudta megtartani az egyensúlyát, míg a makacs motorral küzdött. A kötélrántások között mintha egy hang azt mondta volna neki: *„Most mit gondolsz arról a döntéssedről, hogy nem mentél el a pümkösdiekhez?”* Bill újra megrántotta a kötelet, de semmi nem történt.

Hallotta maga előtt az Ohio vízesés zúgását. Ott térdelt a jéghideg vízben a csónakjában, összekulcsolta átfagyott ujjait és kétségbeesetten imádkozott: „Uram, a beteg feleségem és a két beteg kisgyermekem ott fekszenek a kórházban. Néhány percen belül lezuhanok a vízesésben. Óh, Uram, kérlek, segíts! Nem akarok itt a folyón meghalni és magára hagyni a családomat.”

Egy oda nem illő gondolat szakította meg az imádságot. Olyan volt, mintha az anyósát hallotta volna: „Szemét. Nem más, mint szemét. Soha nem engedem meg, hogy a lányomat olyan moslékok közé vidd.”

Bűntudattól remegve Bill így imádkozott: „Drága Istenem, tudom, hogy rosszul cselekedtem, de kérlek, bocsáss meg nekem. Jézus, kérlek, irgalmazz nekem! Kérlek, indítsd be a motort!”

A vízesés minden percben hangosabban zúgott. Bill felállt és újra megrántotta az indítókötelet. Ekkor a motor pöfögni kezdett, kettőt köhécselt, majd beindult. Bill megfordította a csónakot és teljes gázt adott neki. Lassan sikerült eltávolodnia az áramlástól,

míg végül elég messze került a vizeséstől ahhoz, hogy a biztonságos Indiana-i partot célozza meg.

A Howard Park mellett kötött ki, kilométerekre onnan, ahonnan elindult, majdnem New Albany-ban. A csónakot kikötötte egy fához, aztán gyalog indult vissza Jeffersonville felé.

Kora reggel volt, amikor végre beültette elcsigázott testét a szolgálati furgonja kormányára mögé. Rögtön elindult feleségéhez és gyermekeihez, de kerülőutat kellett tennie, mert az utat ellepte a víz. Egy másik utat próbált. Az is víz alatt volt. Egy órányi sikertelen próbálkozás után Bill felismerte, hogy az összes út járhatatlan arrafelé. Hirtelen újabb félelemhullám töltötte el a szívét. Lehetséges, hogy a kormány által felállított kórház is víz alatt van? Száguldott a kormányiroda felé és az egyik barátját, Major Weekly-t találta ott.

„Major, a kórház víz alatt van?”

„Billy, 7 méternyi víz van arrafelé. Volt ott valakid?”

„Igen, a beteg feleségem és két beteg gyermekem.”

„Ne aggódj, mindenkit kihoztunk. Feltettük őket a vonatra és felmentek Charlestown-ba. Nem volt túl szép, attól tartok. Mert csak marhaszállító vagonokat találtunk.”

Valaki azt mondta: „Hallottam, hogy azt a vonatot felborította az áradás a Lancassange pataknál. Szerintem mindenki vízbe fulladt.”

Az összes telefon- és távíróvonalat elmosta a víz Jeffersonville és Charlestown között, így nem lehetett információt szerezni anélkül, hogy odament volna az ember. Bill beugrott a furgonjába és elindult az Utica úton Charlestown felé, ami 20 kilométerre van Jeffersonville-től északra. A Lancassange patak hamarosan megállította. Több kilométeren keresztül elárasztotta a kukoricamezőket, mocsárrá téve mindent, és az autót is átmosta. Bill visszasietett Jeffersonville-be, felpakolta a motorcsónakját, teletöltötte a tankot és visszament oda, ahol az Utica út eltűnt a víz alatt.

Az esőből jégeső lett és csak úgy pattogott a jég a csónak padlóján. Bill próbálta követni a víz alatt lévő síneket, és egy kilométeren keresztül elég jól is haladt, de aztán minél jobban közeledett a patak közepéhez, annál erősebb volt az áramlás, míg végül teljesen letért az irányról. Hamarosan reménytelenül elveszett az erdőfoltok között lévő mocsaras kukoricamezők labirintusában. Túl veszélyes lett volna akár előre, akár hátra menni. Bármennyire is fájt a szíve, Bill tudta, hogy ki kell várnia a vihart. A csónakot egy kis szigeten kikötötte, aztán faágakból kis kalyibát épített magának, majd tüzet rakott. Aztán leült, hogy várakozzon... és aggódjon.

21. fejezet

Hope meghal

1937

AZ ÁRVÍZ William Branham-et három nyomorúságos napra arra a kis szigetre száműzte. Az idő nagy részét azzal töltötte, hogy gyötörte magát, elképzelte a legrosszabbat, maga előtt látta a felesége és a gyermekei arcát a folyó vizében, valahol fennakadva egy bokor ágain. Ezek a gondolatok majd kitepték a lelkét. Gyötrődve imádkozott segítségért Mesteréhez. De bármennyire is keményen imádkozott, nem talált vigasztalást az Úrban. Olyan volt, mint ha Isten hátat fordított volna neki és megtagadta volna, hogy meghallgassa őt. Valahányszor Bill imádkozott, a gondolatai a pünkösdi emberek körül forogtak, akikkel Mishawakában találkozott. Ők vajon tényleg más gyülekezetek „moslékai” voltak? Vagy pedig azért hagyták el azokat a gyülekezeteket, mert valami valódit találtak? Ahogy órákon át ott ült a sziget-börtönében, Billnek nagyon sok ideje volt átgondolni, hogy azok az érzelmes pünkösdi emberek szemét voltak-e vagy sem, és hogy kellett-e hallgatnia az anyósa véleményére a Szent Szellem vezetésével szemben.

Rabsága második napján az eső végre elállt, a felhőtakaró vékonyodott, és néha a nap is kisütött. Egy repülőgép észrevette őt, és ledobtak neki valamennyi élelmet. A harmadik napon lenyugodott a szél, és Bill elhatározta, hogy átkel. A csónakjával még egy kilométert meg tudott tenni a megáradt patakon egy kis közösség felé, amit Port Fultonnak hívtak, és ami éppen olyan magasan volt építve, hogy a hullámok csak néhány lépcsőt értek el. Hét napig Port Fultonban maradt, és nagyon vágyta, hogy az ár visszavonuljon és az áramlás csillapodjon. Végül már nem bírt tovább várni. Még egy próbát tett, hogy áterjen a túlsó partra, és most sikerrel járt.

A csónakot kikötötte egy fához, és gyalog indult meg Charlestown felé. Amikor elérte a városhatárt, mindenkit megkérdezett, hogy tudnak-e egy vonatról, amelyik Jeffersonville-ből érkezett, még mielőtt az árvíz elmosta volna a vasutat. Senki nem tudott semmit. Bill csüggedten indult el a vasútállomás felé vezető utcán.

Egy autó állt meg mellette. „Nahát, Billy Branham, mi szél hozott téged Charlestown-ba?” Hayes ezredes volt az, a család régi barátja. Miután Bill elmagyarázta a helyzetét, Hayes ezredes azt mondta: „Szállj be, Billy! Segítek megkeresni őket.”

Aztán hamarosan ott álltak a vasúti forgalom-rendész irodájának ajtajában. Bill remegve kérdezte: „Tíz nappal ezelőtt – amikor a gát átszakadt Jeffersonville-nél, – volt-e olyan vonat, amelyik éjfél körül ért be? Marhavagonokból állt, de emberek utaztak rajta – beteg emberek.”

A forgalomrendész így válaszolt: „Hogy is felejtethném el azt a vonatot? Az volt az utolsó szerelvény, ami beérkezett, még mielőtt a síneket elmosta a víz.”

Bill érezte, hogy megkönnyebbül. „Mi történt azokkal az emberekkel?” – kérdezte gyorsan.

„Nem tudom megmondani. A vonat nem állt meg itt. Nem tudom, végül hová ment, de a mozdonyvezetője nemsokára erre fog jönni. Várják itt meg.”

A mozdonyvezető még segítőkészebb volt. „Egy anyuka két gyermekkel? Igen, emlékszem rájuk. Mind nagyon betegek voltak. Columbus-ban, Indiana-ban tettük ki őket. Fiatalember, oda nem tud eljutni. Az árvíz miatt vasúton nem lehet menni Columbus felé, és az utak sem járhatók.”

Ahogy Bill és az ezredes kijöttek az állomásról, Bill nagyon aggódott, dörzsölgette a kezét és húzogatta az ujjait. Hayes ezredes Bill vállára tette a kezét és azt mondta: „Elviszlek oda, Billy. Tudok egy utat, ami elég magasan van. Szinte biztos, hogy elkerüli a vizet.”

„Akkor induljunk!”

Az Indiana állambeli Columbus 75 kilométerre volt, északra. Alkonyatkor érkeztek meg, és hamarosan megtudták, hogy az egyik baptista templomot alakították át ideiglenes kórházzá, ahol elláthatták a beteg és sérült árvizes áldozatokat. Amikor megálltak az épület előtt, Bill felszaladt a lépcsőkön, hármasával ugrálta át őket. A nagyterem tele volt emberekkel. A templom padjait az egyik fal mellé húzták, és helyettük most hordágyak borították a padlót. Zaj és zűrzavar uralta a hatalmas termet – mindenfelé emberek járkáltak, a betegek pedig jajgattak és köhögtek. Bill hangosan kiáltozott: „Hope! Hope! Hol vagy?” Arcok fordultak felé. Billt nem érdekelte. Szaladt végig a hordágyak között azért az egyetlen arcért, ami többet jelentett neki, mint bármelyik másik. „Hope, hol vagy, kedvesem?”

Aztán a terem végében Bill meglátott egy vékony kezét a levegőbe emelkedni. Odarohant ahhoz az ágyhoz. A szeretett feleségére tett első pillantásába akaratlanul belerázkódott. „Édes Istenem, irgalmazz!” – ezt gondolta. Hope bőre fehér volt, mint a hó. A karjai olyan vékonyak voltak, biztos, hogy 10 kilót fogyott. A szeme mélyen ült az arcában és az arca olyan beesett volt, hogy látni lehetett a csontjait.

Hope felnézett Billre, és gyengén elmosolyodott. „Szörnyen nézek ki, ugye, Bill?”

Bill vigyázva, hogy hangja ne remegjen, azt mondta: „Nem, drágám, az rendben van. Hol van Billy Paul és Sharon?”

„Valaki vigyáz rájuk egy másik szobában. Nem engedik, hogy lássam őket.”

Aztán egy kéz megérintette Bill vállát. „Maga Branham tiszteletes?”

„Igen.”

„Én vagyok az egyik orvos. Beszélhetnék önnel négy szemközt egy pár percet?”

Ahogy kikerültek Hope hallótávolságából, az orvos azt mondta: „Branham tiszteletes, sajnálattal mondom önnek, hogy a feleségének gümőkóros tüdőgyulladása van. Szerintem már semmi nem fogja megállítani.”

Az orvos szavai olyannak érződtek, mintha egy vésővel vágnák fel Bill mellkasát.

„Nem, doktor úr, az nem lehet. Isten meg tudja őt menteni.”

„Hát, talán így igaz, de az orvostudomány szerint nem tudunk rajta segíteni. Már semmit nem tehetünk érte. A gyermekeit is én ápolom. A kisfia egész jól van, de a kislánya nagyon beteg, szintén tüdőgyulladás miatt. Szerencsés ember, ha a kislány ezt túléli.”

Bill zokogva mondta: „Óh, Istenem, irgalmazz!”

„Ne omoljon össze a felesége előtt” – figyelmeztette az orvos. – „Csak nehezebb lesz akkor neki. Ő nem tudja, hogy haldoklik.”

Bill igyekezett a gyötrelmét irányítás alatt tartani. „Mikor vihetem vissza őt és a gyerekeket Jeffersonville-be?”

„Amint megnyitják az utakat.”

Aztán ahogy visszament Hope ágyához, Bill azt mondta: „Drágám, az orvos azt mondta, hogy pár napon belül hazavihetlek. Ott majd Sam Adair doktor fog kezelni téged.”

Hope vékony ajkai egy kicsit elmosolyodtak. „Az jó lesz, Bill. Talán Isten irgalmas lesz és élni hagy engem.”

Nehezen akadályozva meg, hogy a hangja remegjen, Bill azt mondta: „Teljes szívemből remélem, hogy így lesz.”

ÖT HÓNAPON ÁT volt a kórházban Hope Jeffersonville-ben. Adair doktor minden trükköt megpróbált a fekete orvosi táskájából, hogy kihozza Hope-ot a hanyatlásából. Semmi nem segített.

Amikor Hope kezdett vért köhögni, Bill szörnyen aggódni kezdett. Dr. Adair nem sokat tehetett, hogy megnyugtassa őt, kivéve azt, hogy elmagyarázza, mi is történik: „A gümőkórt okozó baktériumok, amik megfertőzték a tüdejét, átrágták magukat egy éren a hörgőknél. Onnan jön a vér.”

„Sam, nincsen más, amit megpróbálhatnánk? Kétségbe vagyok esve.”

„Ismerek egy Miller doktort, aki Louisville-ben, a szanatóriumban dolgozik. Neki nagy tapasztalata van a tuberkulózissal; talán tud javasolni valamit. Felhívom.”

Miller doktor átkelt a folyón, hogy megvizsgálja Hope-ot, mielőtt véleményt mond. „Ez a betegség nagyon előrehaladott. Az egyetlen dolog, amit megpróbálhatunk, a mű pneumothorax.”

Bill nem tudta, miről van szó. „Mi az a pneumothorax?”

„A pneumo azt jelenti, hogy tüdő, a thorax pedig a mellüreg, amiben van a szív és a tüdő. A pneumothorax az az állapot, amikor levegő vagy gáz szorul a tüdő és a mellkas fala közé, ettől ott megnő a nyomás, ami miatt a tüdő összeomlik. Ez spontán történik meg egyes tüdőbetegségeknél, és nagyon veszélyes. A mesterségesen előidézett légmell esetében mi magunk idézzük elő az egyik tüdő összeesését. Mivel a tuberkulózist okozó baktériumnak sok oxigénre van szüksége a túléléshez, ha előidézzük a tüdő összeesését, azzal meg tudjuk ölni a baktériumokat.”

„Ez ígéretesen hangzik. Mi szükséges hozzá?”

„Beszúrunk egy tűt a borda és a mellkasüreg közé. Aztán bejuttatjuk a megfelelő mennyiségű levegőt, ezzel az egyik tüdő összeesik. A tüdők idővel felveszik ezt a levegőt, ezért meghatározott időközönként még több levegőt kell bejuttatnunk a kezelés időtartama alatt.”

Bill elbizonytalanodott. „Kockázatosnak hangzik.”

„Nincs garancia” – mondta Dr. Miller.

Bill megbeszélte a dolgot Hope-pal, aki vállalta a kockázatot. A jeffersonville-i kórháznak nem volt pneumothorax gépe, ezért Bill kölcsönt vett fel, hogy a louisville-i kórházból béreljen egy ilyet. Fogta Hope kezét, míg az orvosok érzéstelenítették az oldalát és bevezették a tűt a bordái és a mellkasüreg közé. Az eljárás során Hope az ajkát harapdálta, és fehérre szorította Bill kezét. Szörnyen szenvedett. Amikor Dr. Miller befejezte, Bill-nek úgy kellett lefejtenie Hope ujjait a kezéről.

A kezelés után Dr. Miller mindkét tüdőről röntgenfelvételt kért. Alaposan megvizsgálta mindkét felvételt, aztán behívta Billt az irodájába. „Branham tiszteletes, attól tartok, kudarcot vallottunk. A felesége tüdejének állapota már túlságosan előrehaladott. A világon semmit nem tehetünk már érte. A Mindenható Isten hívja őt. Attól tartok, hogy már csak néhány napja van hátra.”

Bill kimondhatatlan szívfájdalommal ment vissza Hope szobájába. Sápadt és törékeny volt, mint egy nagy porcelánbaba, ahogy az ágyon feküdt. Óh, mennyire szerette őt Bill. Mihez kezd nélküle? És a gyerekek – Billy Paul még két éves sincs; Sharon Rose pedig alig kilenc hónapos – mit csinálnak ők az anyukájuk nélkül?

Hope azt kérdezte: „Mondott valamit az orvos?”

Bill megrázta a fejét. „Ne kérdezz engem, drágám! Most el kell mennem dolgozni, de pár óránként visszajövök és megnézek.” Nagy nehezeire esett elhagyni Hope ágyát, de az elmúlt hónapok során több száz dollárnyi orvosi költsége lett, és muszáj volt dolgoznia, hogy ezeket valahogy kifizesse.

Július 22-én, csütörtökön Bill 45 kilométernyire, északon járőrözött Scottsburg-ben, amikor a félve várt üzenetet megkapta rádión: „William Branham jelentkezz, a feleséged haldoklik! Ha akarsz még élve látni, most azonnal jönnöd kell!”

Bill megállt az út mellett és kiszállt a furgonból. Kioldotta a fegyvertartó övét és az ülésre tette; majd kalapját levéve letérdelt az út szélén. Meghajtotta a fejét Isten előtt és imádkozott: „Mennyei Atyám, mindent megtettem, amit lehetett. Tudod, hogy kitéped a Te szolgáló lelkét; de én is biztosan kitéptem a Te lelkedet, amikor az anyósomra hallgattam Helyetted. Mondtam már korábban, hogy nagyon sajnálom. Uram, kérlek, ne engedd Hope-ot meghalni, amíg még egyszer utoljára láthatom!”

Aztán visszaült a járműbe, bekapcsolta a szirénáját is, és padlógázzal ment a kórházig. Felrohant a lépcsőkön és át a csapóajtón, látta, hogy Sam Adair felé tart. Dr. Adair ránézett Billre, elfordította a fejét és kiment egy oldalsó ajtón, hogy ne kelljen a szemébe néznie. Bill utánarohant.

Sam megölelte barátját és együttérzően azt mondta: „Billy, barátom.”

„Mondd meg, Sam, még él?”

„Szerintem él, Billy. De már nem sokáig.”

„Sam, eljönnél velem a szobájába?”

Dr. Adair lecsüggesztette a fejét. „Óh, Bill, ne kérd tőlem, hogy menjek! Hope annyi süteményt sütött nekem. Olyan, mintha a testvérem lenne. Nem bírok még egyszer bemenni abba a szobába.”

Egy ápolónő kinyitotta az ajtót és belépett. „Branham tiszteletes, kérem, vegye be ezt a gyógyszert. Megnyugtatja.”

Bill félretolta a gyógyszert és megindult Hope szobája felé. Az ápolónő azt mondta: „Magával megyek,” – és követte őt.

Dr. Adair még utána szólt: „Bill, már nincs eszméleténél.”

Hope ott feküdt az ágyon és egy lepedő takarta el az arcát. Bill levette a lepedőt. A szemei csukva voltak, a szája pedig nyitva. 45 kg sem lehetett. Bill a kezét Hope homlokára tette: hideg és nyirkos volt. Aztán a vállát megfogva gyengéden megrázta őt. „Hope, drágám, válaszolj nekem. Teljes szívemből szeretlek. Szólsz még hozzám csak még egyszer?” Nem jött válasz, Hope nem mozdult. Aztán Bill hangosan imádkozott: „Istenem, tudom, hogy tévedtem, de kérlek, add, hogy még egyszer szólhasson hozzám...”

Még mielőtt befejezte volna az imát, Hope szemhéja megmozdult, aztán kinyitotta a szemeit. Megpróbálta felemelni a karját, de túl gyenge volt. Az ajkai mozogtak, halkán suttogott. „Olyan könnyű” – mondta. – „Miért hívtál vissza?”

Bill odahajolt, hogy jobban hallja őt. „Hogy érted, drágám?”

„Bill, beszéltél erről, prédikáltál erről, de fogalmad sincs arról, hogy ez mennyire gyönyörű.”

„Miről beszélsz?”

„Hazafelé mentem. Két ember volt ott fehérbe öltözve, a két oldalamon álltak. És egy olyan úton mentünk, amelyik mentén gyönyörű virágok voltak és hatalmas pálmafák. Szép madarak voltak mindenfelé, énekeltek és repdestek fáról-fára. Olyan békés volt. Aztán hallottam, hogy te hívsz a távolból és megfordultam, hogy lássalak téged.” Hope észrevette a nővért, aki a férje mögött állt. „Louise, ha férjhez mész, remélem, hogy olyan kedves férjed lesz, mint az enyém. Olyan jó volt hozzám, olyan megértő.”

A nővér eltakarta az arcát egy zsebkendővel, és kiszaladt a szobából.

„Nem, drágám” – mondta Bill. – „Nem tudtam úgy bánni veled, ahogy szerettem volna.”

„A tőled telhető legjobbat tetted, Bill; és én szeretlek ezért. De most sietnem kell, mert várnak rám. Mielőtt elmegyek, szeretnék mondani pár dolgot. Ugye tudod, hogy miért megyek?”

Bill próbálta azt mondani, hogy igen, de egy szót sem tudott kimondani, ezért csak bólintott.

„Nem lett volna szabad anyukára hallgatnunk” – suttogta Hope. – „Azok a pünkösdi emberek jók. Ígérd meg nekem, hogy egy nap elmész hozzájuk. Így neveld a gyermekeinket is.”

„Tudom, hogy nem lett volna szabad anyukádra hallgatnom. De, kedvesem, egy napon helyrehozom, ígérem.”

„Bill, emlékszel arra a puskára, amit nagyon szeretted volna, de azelőtt sem volt pénzünk?”

„Igen, drágám, tudom, melyikről beszélsz.”

„Annyira akartam, hogy tiéd lehessen az a puska. Félretettem az öt- és tízcenteseimet a heti pénzből, amit adtál nekem. Ha hazamész, nézd meg a kihúzhatós ágy tetejét. Ott lesz egy boríték, benne pénz. Ígérd meg, hogy megveszed azt a puskát.”

Bill nyelt egyet és megígérte: „A te kedvedért megveszem.”

„Még egy dolog. Bocsanatot szeretnék kérni, mert valamit eltitkoltam előled. Emlékszel, amikor Fort Wayne-be mentünk és harisnyát vettél nekem?”

„Igen, emlékszem.”

„Bill, a rossz fajtát vettél meg nekem. Az a harisnya idősebb nőknek való. Anyukádnak adtam őket. Nem mondtam el neked, mert nem akartalak megbántani.”

Hirtelen Bill egy másik féle fájdalmat érzett, ami majdnem kettészakította őt. Azon a napon a saját gondatlansága miatt lebecsülte Hope szükségét. Hogyan lehetett ilyen gondatlan, ilyen önző? Szinte el sem bírta viselni ezt a gyötrelmet.

Hope arca megint megnyugodott. „Jönnék vissza. Érzem, hogy közelednek. Bill, ez könnyű. Ez a drága Szent Szellem, amit vettünk, átvisz engem. Ígérd meg, hogy mindig hű maradsz majd ahhoz! Ez csodálatos a halálban.”

„Megígérem neked.”

Hope-nak sikerült egy gyenge mosoly. „Még azt szeretném, hogy ígérd meg, hogy nem fogsz egyedül élni.”

„Ó, Hope, ezt nem ígérhetem. Ahhoz túlságosan szeretlek.”

„Bill, két gyermekünk van. Nem akarom, hogy hányatott sorsuk legyen. Találj egy jó keresztény lányt és vedd feleségül; valaki olyat, aki szeretni fogja a gyermekeinket, és otthont teremt nekik!”

„Ó, Hope, kérek, ne kérd tőlem, hogy ezt megígérjem!”

„Kérek, Bill. Nem akarsz, hogy boldogtalanul haljak meg, ugye?”

Mialatt szíve majd kifacsarodott a mellkasából, Bill azt motyogta: „Megígérem, hogy minden tőlem telhetőt megteszek.”

Az utolsó szavai ezek voltak: „Bill, maradj a harcmezőn!”

Bill azt mondta: „Drágám – a Walnut Ridge-nél temetlek el. És ha elalszom, oda fekszem majd melléd. Ha Jézus visszajön, mielőtt meghalok, kint leszek valahol a harcmezőn, és hirdetem a Szent Szellem Evangéliumot. A nagyon napon pedig, amikor Jézus megnyitja az eget és az Új Jeruzsálem leszáll a mennyből, felveszem Billy Paul-t és Sharon-t, és ott találkozunk veled a Keleti Kapunál, mielőtt bemegyünk.”

Hope még egyszer mosolygott és megszorította a kezét. Aztán becsukta a szemét, hogy végigmenjen azon az úton a pálmafák között, Isten városába. Bill gondolataiban ő örökké 24 éves maradt.

22. fejezet

Élete leghűtlenebb pillanata

1937

ELLA BRANHAM kérlelte a fiát, hogy maradjon nála az első éjszakán Hope halála után. Tudta, hogy a gyerekekre Broy asszony vigyáz, és Ella nem akarta, hogy Bill egyedül legyen. Bill azonban nemet mondott, haza akart menni. Bár nem sok minden volt ott – a két szobában lévő vagyonát meg lehetett volna venni 10 dollárért -, mégis, ez volt az ő otthonuk. Hope tisztán tartotta, a szeretetével érintette, és egy kopottas, szokásos albérletből meleg, hívogató otthont varázsolt.

Mégis, ahogy Bill belépett az ajtón, tudta, hogy hibát követett el. A helynek nem volt melegsége, nem volt benne élet, nem volt ereje, hogy felvidítsen bárkit. Bement a hálósobába és megnézte a kihúzhatós ágy tetejét. Ott, egy újság alatt volt a boríték, amiről Hope beszélt. Bill kiöntötte a pénzürméket az ágytakaróra és megszámlolta őket. 2 dollár és 80 cent: csak 20 cent híján volt a 22-es puskához szükséges előlegnek, amire már egy éve vágyott. Bill elhatározta szívében, hogy – a több száz dolláros orvosi tartozásai ellenére – befizeti az előleget és megfogadta, hogy teljesíteni fogja a havonkénti részletfizetéseket azért a puskáért, amíg az teljesen az övé nem lesz – szerető felesége emlékére.

Lefeküdt, és megpróbált elaludni. Egy egér megtalálta az utat a konyhai kályhába, és kis zajt csapott valamilyen papírokkal. Olyan volt, mintha Hope bontott volna ki egy kis cukorkát, amit a konyhai polcon tartott. Felkelt és bezárta a konyhaajtót a lábával. Ott lógott Hope köntöse az ajtó mögötti akasztón. Most rájött, hogy az anyukájánál kellett volna maradni, hiszen itt minden a feleségére emlékeztette, aki most ott fekszik a hullaházban. Bill könnyes arcát a matracba temette, és kiengedte a gyászát.

Aztán valaki dörömbölt az ajtaján. Bill felugrott és beengedte Frank Broy-t és a fiát, Fletchert. Frank azt mondta: „Bill, rossz hírem van számodra.”

„Tudom, Frank. Ott voltam Hope-pal, amikor meghalt.”

„Ez nem minden. A kisbabád is haldoklik.”

„Sharon?” – suttogta Bill. – „Az nem lehet!”

„Igen. Dr. Adair most vitte be a kórházba. Agyhártyagyulladás van. Az orvos azt mondja, hogy nem éli túl. Gyere, elviszlek oda.”

Ahelyett, hogy mozdult volna, Bill összeesett a padlón. Frank és Fletcher felsegítették és kitámogatták Frank furgonjához.

Amikor Bill odaért a kórházba, Dr. Adair bevitte őt a laboratóriumba és megmutatta neki egy mikroszkóppal a Sharon gerincéből vett mintát. „Gümőkóros agyhártyagyulladás” – mondta szomorúan Dr. Adair. „Az anyukájától kapta el. Általában a tuberkulózis baktériuma megáll a tüdőknél, de néha belekerül a vérkeringésbe és eléri az agyat körülvevő hártyát. Ezt történt a lányoddal. Sajnálom, Bill, de ezen a ponton nincs egyáltalán semmi, amit tehetünk érte.”

„Hol van most, Sam? Látni akarom.”

„Lent van az elkülönítőben, így nem láthatod. Fertőző.”

„Nem érdekel, ha meghalok, látnom kell Sharon-t még egyszer.”

Nehezen, de Dr. Adair kiállt az álláspontja mellett. „Nem teheted, Bill! Az agyhártyagyulladás nagyon fertőző. Kiviheted a kabátodon, és Billy Paul megkaphatja tőled.”

Bill leült és a kezébe temette az arcát, zokogott: „Csak hozz nekem kloroformot és hadd haljak meg én is vele! Mi már nekem az élet? Minden, amit szeretek, elmegy.”

Dr. Adair úgy érezte a barátja gyötrelmét, mintha az a sajátja lenne. „Bill, maradj itt! Hozok egy ápolónőt, aki ad neked valami nyugtatót.

Amint Dr. Adair kiment a szobából, Bill kiment egy másik ajtón és lement az alagsorba. Sharon Rose egy bölcsőben feküdt, és izomgörcsöktől rángott. A testét betakarták egy hálószerű anyaggal a szúnyogok miatt, de mivel rugdosott és forgolódott, az lecsúszott róla, és most két légy is ott volt a szeme körül. Bill elhessegette a legyeket és megigazította a hálót.

„Sharon.” – mondta halkan.

Amikor a fejét odafordította, hogy az apukájára nézzen, a kis ajkai remegni kezdtek. Annyira szenvedett, hogy kancsalított is.

Bill térdre esett, becsukta a szemét és összekulcsolta a kezeit. „Óh, kedves Istenem!” – imádkozott. „Elvetted a drága feleségemet és most a kisbabámat is! Kérlek, ne vedd őt el! Én tettem rosszat, engem vigyél el. Sajnálom, hogy Helyetted másra hallgattam. Soha többé nem teszek így. Uram, elmegyek azokhoz az emberekhez, akiket ő szemétnek és mosléknak nevezett, és nem érdekel, hogy kik mondják rám, hogy szent hempergő vagyok. Mindent megteszek, amit akarsz tőlem, csak kérlek, ne hagyd, hogy meghaljon a kisbabám.”

Amint kinyitotta a szemét, egy fekete lepelt látott lehullani maga és Sharon között. Ugyanezt látta, amikor karácsonykor Hope-ért imádkozott. Tudta, hogy Isten nem hallgatta meg az imádságát.

Ez a pillanat volt a leghűtlenebb pillanat az életében. Ott térdelt a kemény padlón az alagsori elkülönítőben, a kilenc hónapos kislányával, aki a szeme előtt haldoklott, és közben jött a Kísértő és azt suttogta: „Azt mondd, hogy Isten szeretet. Hát ez a szeretet? Amennyit

hirdetted az Ő Igéjét, és amilyen keményen próbáltál Neki élni, most, amikor a kisbabád életéről van szó, Ő hátat fordít neked! Milyen Istent szolgálsz te?”

Bill egy percig erőtllenül ingadozott a Nagy Választóvonalon. Aztán jött a válasza, ami előbuggyant a lelkéből, valamilyen mélyen elrejtett erőforrásból: „Ahogy Jób mondta régen, én is azt mondom: *‘Az Úr adta, az Úr elvette; áldott legyen az Úr neve.’* Óh, Istenem, nem tudom, hogy miért tépsz engem így szét, de ez nem változtatja meg a hitemet Benned. Még ha meg is ölsz engem, akkor is bízni fogok Benned. Hiszek Benned.”

Felállt és még egyszer utoljára odahajolt a kislánya bölcsőjéhez. „Sharon, miután az angyalok elviszik a lelkedet odaát, hogy találkozzál az anyukáddal, én az anyukád karjaiban temetlek el téged itt kinn.”

Amelia Hope Branham-et 1937. július 24-én, szombaton temették el a Walnut Ridge Temetőben, egy olyan parcellába, amit az apukája vásárolt saját magának és a feleségének. Sharon Rose másnap halt meg. Hétfő reggel a temetkezési vállalkozó újra kinyitotta Hope sírját és leeresztette Sharon pici koporsóját az anyukája koporsójára. Bill megtartotta az ígéretét: Sharon Rose-t az anyukája karjaiban temette el.

A KÖVETKEZŐ hetekben Bill elviselhetetlen gyászban élt. A napjai végtelennek tűntek, az éjszakái gyakran álmatlan kínszenvedés voltak. Minden hétköznapi reggel kényszerítette magát, hogy dolgozni menjen. Tudta, hogy ki kell fizetnie a kórházi tartozásait, ez adott okot arra, hogy tovább éljen. Délután elment Billy Paul-ért Broyékhoz, vacsorát főzött, aztán esténként óráig sétált az utcákon kisfiával a vállán.

Egyik nap munka után Bill leültette a fiát a lépcsőre és hátra ment, hogy megnézze a vadászkutyáját, amit egy tölgyfa törzséhez kötött ki a hátsó kertben. Billy Paul azt kérdezte: „Apa, hol van anya?”

Bill már százszor megválaszolta ezt a kérdést, de a 2 éves Billy Paul nem volt még elég idős ahhoz, hogy megértse. „A mennyben van. Elment, hogy Jézussal találkozzon.”

„Mikor jön vissza? Nekem ő kell.”

„Nem jön vissza, Billy, de te és én megyünk majd el egyszer hozzá.”

Aztán Bill megint hátra ment. Billy Paul tömzsi ujjával az égre mutatott: „Apa, nézd! Láttam anyát azon a felhőn.”

Ez már túl sok volt Billnek. Arccal a földre borult és ott feküdt egy órán keresztül, mozdulatlanul, mint egy halott, míg Billy Paul a lépcsőn ült és az anyukájáért sírt. Amikor végül Bill elég erőt gyűjtött ahhoz, hogy felkeljen, visszavitte Billy Paul-t Broyékhoz és otthagyt a éjszakára, ő maga pedig Walnut Ridge felé sétált. Mielőtt a temetőhöz ért volna, megállt mellette egy autó. Isler úr, Indiana állam egyik szenátora, aki ott lakott, kiszállt az autóból. „Hová mész, Billy? A temetőbe?”

„Igen.”

„Nem először látalak felmenni ezen a hegyen. Mit csinálsz te ott?”

„Ülök a feleségem és a kisbabám sírja mellett és hallgatom a szelet, ahogy muzsikál a fák között.”

„Milyen zenét játszik?”

Bill egy egyházi ének első versszakát idézte. „Van egy föld a folyó mögött, ami örökké édes, és azt a partot csak hittel érhetjük el. Egyesével érünk el a kapuhoz, hogy együtt lakozzunk a halhatatlanokkal. Egy napon azok az arany harangok majd érted és értem fognak szólni.”

Isler szenátor Bill mindkét kezét a sajátjába fogta. „Billy, kérdezni akarok valamit. Láttalak téged az utcasarkokon állni és addig prédikálni, amíg teljesen kimerültél. Láttalak téged az utcákon járkálni és a betegek hívásának eleget tenni éjszakákon át. Most a sok szörnyűség után, ami téged ért, mit jelent neked Krisztus?

„Ő minden, ami maradt nekem, Isler úr. Ő az életem, a mindenem, a végzetem. Egyedül ő biztos az életemben, amibe kapaszkodhatok.”

Isler úr megrázta a fejét. „Miután elvette a feleségedet és a kisbabádat, még mindig Őt akarod szolgálni?”

„Még ha megöl is engem, bízni fogok Benne.”

Másnap kora reggel Bill azt a feladatot kapta, hogy megjavítson egy sérült vezetéket a 150-es főúton New Albany közelében. Felvette a kapaszkodóját és a biztonsági övét, és már mászott is fel a villanypóznán, éppen a vezeték alatt állt meg. Hope és Sharon Rose voltak az eszében. Azt értette, hogy Isten miért vette el a feleségét, de a kisbabáját miért? Miért vette el Isten a kislányát?

Ahogy dolgozott, a régi evangéliumi éneket énekelte: „Messze fent egy hegyen áll egy régi kereszt, jelképe ez a szenvedésnek és szégyennek; Azon a régi kereszten szenvedett és halt meg Jézus; és megölték Őt az elveszett bűnösök világáért.” Aztán a nap a fák feje fölé ért, a nap rásütött és olyan árnyékot vetett a domboldalra, mint egy kereszten függő ember.

„Így van.” – sírt. – „Az én bűneim tettek Téged oda, Jézus. Pont olyan bűnös vagyok, mint bárki más.” Hirtelen zavaros gondolat futott át az eszén. Kihaszználva a zavarodottságot, az ördög arra sürgette, hogy vessen véget a saját életének. Bill a vastag gumikesztyűjére nézett, aztán a 2300 Voltos fővezetékre, amelyik a sérült vezeték mellett futott. Mérlegelte a lehetőségeket. Helytelen volt, nagyon helytelen; de valahogy ebben a pillanatban, amikor a gondolkodását elhomályosította a kétségbeesés, a helytelen helyesnek tűnt. Levéve az egyik védőkesztyűt azt mondta: „Drága Istenem, gyűlölöm ezt tenni, de én egy gyáva alak vagyok. Nem tudok nélkülük élni.” Kinyújtotta a puszta kezét a 2300 Voltos fővezeték felé és tudta,

hogy amint az hozzáér, az áram felforralja a vérét és szétveri a csontjait. „Sharon, jön apu, hogy találkozzon veled és a mamával.”

Soha nem tudta meg, hogy ezután mi történt. Amikor magához tért, ott ült a földön, és a biztosító öve még mindig rögzítette őt az oszlophoz. Verejtékezett a teste, és nagyon rázkódott. Aztán már nem érzett elég erőt, hogy tovább dolgozzon, így hátra dobta a szerszámaikat a furgonja hátuljába, és hazavezetett.

Több levelet is talált a postaládájában. Bill felmarkolta és bevitte őket, kiterítette őket a konyhaasztalon. A szokásos havi számlák mellett volt még egy váratlan levél. A banktól jött, és a címzett „Miss Sharon Rose Branham” volt. Bill keze megremegett, ahogy kibontotta. Aztán megértette. A bank visszaküldte Sharon 80 centjét. Bill megfeledkezett a megtakarítási számláról, amit Sharonnak nyitott néhány nappal karácsony előtt. Az éppen azelőtt volt...

Az elméjének gátja átszakadt, és elöntötték a szörnyű emlékek. Imádkozott: „Jézus, amikor gyerek voltam, olyan sokszor éhes voltam és fáztam. Mindenki kinevetett és pipogyanak nézett engem. Magányos voltam. Aztán mikor keresztény lettem, Te adtál nekem egy saját otthont és családot. Próbáltam helyesen élni. Most mindent elvettél tőlem. Annyira gyötrődöm; nem bírom így tovább. Óh, Istenem, miért nem veszel Magadhoz engem is?”

Újra mozdult az ördög, mint valami köd, elborítva Bill gondolkodását és józan eszt. Egy pillanatra Bill szem elől veszítette Isten vezérlő kezét. Abban az áruló pillanatban Sátán a lehető legrosszabb cselekedetre sürgette őt. Bill a vadászpuskáját a konyhaajtó mögött tartotta egy szegen. Kezébe fogta a fegyvert, letérdelt a padlóra egy katonai kempingágy mellett, ami a tűzhelynél állt. Aztán a fegyvert a fejéhez fogta, kibiztosította és meghúzta a ravaszt, miközben hangosan imádkozott: „Miatyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved. Jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod...” Egyre szorosabban húzta a jól megolajozott ravaszt, de az meg sem moccant. Végül feladta és félredobta a fegyvert. Amikor földet ért, a puskaszél elsült, és a golyó keresztülszakította a falat.

Bill a kempingágyra borult. „Ó, Istenem, darabokra szedsz engem. Még meghalni sem engedsz.”

Végül kimerült álomba sírta magát – és álmodott. Nem tipikus álom volt, bizonytalan körvonalakkal és homályos tudattal. Hanem minden határozott és éles volt benne, és olyan tisztán maradt meg minden az emlékezetében, mintha valóban ott lett volna.

Azt álmodta, hogy kint van a prérin valahol nyugaton, és egy sivatagi út mellett megy, egy népszerű nyugati balladát énekelve: „A szekér egyik kereke eltört, és a farmon az áll: 'Eladó'...” Bill elment egy régi ekhós szekér mellett, amit a telepesek prérihajónak hívtak. A szekér egyik első kereke eltört, ezért a kocsi váza lehajlott úgy, hogy a tengely már a földet érte. Ahol pedig a törött kerék a szekérváznak dőlt, ott állt egy csinos fiatal hölgy és figyelte őt. A szél játszadozott hosszú szőke hajával. Kék szemei csak úgy ragyogtak a napsütésben.

Ahogy Bill elment mellette, levette a cowboy kalapját és jókedvűen köszöntötte: „Jó reggelt, hölgyem.”

Ő pedig válaszolt: „Jó reggelt, apa.”

Bill megállt és ránézett a gyönyörű, fehér ruhás hölgyre. 20 évesnek tűnt. „Kérem, hölgyem, hogyan lehetek az apukája, amikor majdnem egyidősek vagyunk?”

A hölgy mosolygott, tökéletes fogai voltak. „Apa, te nem tudod, hol vagy. A földön én voltam a te kis Sharon Rose-od.”

„Sharon? De-de te akkor csak egy kisbaba voltál.”

„Itt nincsenek kisbabák, apa. Mindannyian egykorúak vagyunk, halhatatlanok. Hol van a testvérem, Billy Paul?”

„Broy asszonynál hagytam őt az előbb.”

Sharon azt mondta: „Akkor megvárom itt Billy Pault. Menj csak, nézd meg addig anyát. Ott vár rád az új otthonodban.”

„Új otthon? A Branham-eknek sosem volt otthonuk; mindig szegény vándorok voltunk.”

„Itt fenn van otthonod, apa. Nézd csak!”

Aztán megmutatta az utat. Ott, az út végén állt egy pompás palota, egy domb tetején. A nap éppen lement a teteje mögött, és most a nap sugarai úgy ragyogtak rá, mint a jelzőfények, amelyek megmutatják az irányt a megfáradt utasoknak. Bill futni kezdett. Ahogy közeledett hozzá, hallotta, ahogy az angyalok kórusa ezt énekli: „Otthonom, édes otthonom...” Egy hosszú lépcső vitt fel a hegy aljáról a bejárat ajtóhoz. Hope a nyitott ajtóban várta, fehér ruhában, hosszú fekete haját fújta a szél. Bill felszaladt a lépcsőn, hármassal ugrálta át a fokokat. Amikor felért, leborult Hope lábaihoz. Hope gyengéden mondta, hogy álljon fel. Bill azt mondta: „Hope, most találkoztam Sharon-nal. Olyan gyönyörű fiatal hölgy lett belőle!”

„Igen. Bill, nem szabad tovább aggódnod miattam és Sharon miatt!”

„Drágám, nem tehetek róla. Annyira vágyom mindkettőtök után, és Billy Paul is állandóan utánatok sír. Nem tudom, mihez kezdjek vele.”

„Sharon és én sokkal jobb helyen vagyunk, mint ti. Ígérd meg, hogy nem nyugtalankodsz többé miattunk.” Hope a kezét a vállára tette és megütögette a hátát, épp úgy, mint annyiszor itt a földön. „Bill, fáradtnak tűnsz. Kimerítetd magad azzal, hogy a betegekért imádkozol. Gyere be velem; most leülhetsz és megpihenhetsz.”

Bement vele a házba, és ott állt a zöld Morris szék, pontosan olyan volt, mint amit vissza kellett adnia, mert nem bírta kifizetni.

Hope azt mondta: „Emlékszel erre a székre?”

Egy gombóc keletkezett Bill torkában. „Milyen jól emlékszem!”

„Ezt nem fogják elvenni.” – nyugtatta meg Hope. – „Ezt már kifizették.”

„Nem értem.”

„Most visszamész, Bill. Ígérd meg, hogy többet nem aggódsz miattam és Sharon miatt.”

„Hope, ezt nem tudom megígérni.”

De Hope gyorsan eltűnt, Bill pedig már ébredezett. Még mindig ott térdelt a kempingágy felett, a sötét konyhában. Felállt és körülnézett a sötét helyen. Olyan volt, mintha még mindig érezné azt a láthatatlan kezet a vállán: „Hope, te vagy az?” Mintha még mindig érezné, ahogy a hátát veregeti. „Hope, itt vagy a szobában?” Csak képzelte mindezt? Vagy talán hallotta a hangját suttogni: *„Ígérd meg, hogy nem aggódsz.”*

Bill azt mondta: „Hope, megígérem.”

23. fejezet

Visszaküzdi magát

1937-1939

AZ OHIO FOLYÓ valóban 7,5 méter magasan állt a Spring utca fölött az 1937-es árvíz során, pontosan úgy, ahogyan az angyal mutatta William Branham-nek. A Branham Gyülekezeti Ház is, amely nem messze helyezkedett el a Spring utcától, megkapta a vízkeresztséget. Az emelkedő ár kitörte az ablakokat, és belül minden lebegett, ami nem volt rögzítve, beleértve a szószéket és a padokat is. Amikor végre a sáros folyó visszahúzódott, a padsorok össze-vissza és felborulva heverték, a szószék azonban szinte pontosan ott állt meg, ahol a helye volt: egyenesen és a gyülekezettel szemben. Az árvíz előtti éjszakán Bill otthagyta a Bibliáját a szószéken. Amikor aztán visszatért, hogy felmérje a károkat, a Bibliáját ugyanott találta, ahol hagyta, és még mindig ugyanazon a helyen is volt kinyitva. Bill ezt egy jelként vette Istentől – igaz, hogy az élete külső körülményei nagyon zűrzavarosak voltak, de Isten Igéje, amit hirdetett, örökre igaz és szilárd maradt.

Ez bátorító volt számára. És Billnek most minden csepp bátorításra szüksége volt, hogy kibírja az életét. Nem tudta túltenni magát a felesége és a kislánya elvesztésén. Úgy érezte, hogy egy olyan életfogytiglan tartó börtönbüntetést szenved el, amely alól sosem lesz felmentés. Úgy fogta körül a szomorúság, mint a börtöncellát a rácsok; a magányosság vigyázott rá, mint egy börtönőr; és a reménytelenség, mint egy kemény felügyelő, úgy szabályozta minden mozdulatát. Majdnem úgy tűnt, hogy ez a büntetés túl nehéz ahhoz, hogy elviselje.

Néha vigasztalást merített abból az álomból, ahogyan Hope-ot és a kis Sharon-t a mennyben látta. Tudta, hogy álom volt, mert elaludt. (A látomások akkor történtek, amikor teljesen ébren volt.) De az olyan emlékezetes álom volt – olyan élénk, és annyira valóságos: még az ekhós szekér deszkáinak erezete és a csizmája lábnyomai a homokban is láthatóak voltak. És úgy tűnt, hogy annyira jelentőségteljes, mintha Isten sok dolgot akart volna tudatni vele. Voltak benne egyértelmű dolgok – az eltört kerék nyilván a széttört családot jelképezte, és az is igaz, hogy Hope és Sharon most már egy jobb helyen vannak a földinél. De a többi jelkép nem volt annyira egyértelmű. Miért Nyugaton játszódtott az álom? Volt-e jelentősége a lenyugvó napnak? A legnagyobb kérdés pedig az, hogy mit értett Hope azon, hogy kimeríti magát a betegekért való imádsággal? Ezekre a kérdésekre nem tudott megfelelő válaszokat találni.

Bill a legtöbb erőt a Bibliából merítette. A Róma 8:28-ban ezt olvasta, ahogy Pál apostol mondja: *„És tudjuk, hogy minden javára van azoknak, akik Istent szeretik, akik az Ő célja szerint kapták elhívásukat.”* Bill küzdött, hogy elhiggye ezt, de olyan nehéz volt megérteni. Hogyan lehet az ő javára az, hogy elveszítette a feleségét és a kislányát? Emlékezett a János 14-re, ahol Jézus ezt mondta: *„Ne nyugtalankodjék a szívetek; higgyetek Istenben és higgyetek énbennem. Atyám házában sok lakhely van... Elmegyek és helyet készítek nektek... Eljövök újra, és magamhoz veszek benneteket... Ne nyugtalankodjék a ti szívetek és ne féljete.”*

Bill próbálta megfogadni ezt a tanácsot, de a szíve gyakran mégis nyugtalankodott. Bár folytatta a prédikálást a gyülekezetében, sokat veszített a korábbi energiájából és lelkesedéséből. Éppen annyira törődött az emberekkel, de valahogy nem érezte, hogy rendben lenne az Úrral. Amikor csak imádkozott, valahogy nem tudta úgy megérinteni Isten trónját, mint korábban. Nyomorúságosnak érezte magát.

Az anyukája még mindig néhány háztömbnyire lakott tőle. Az idősebbik Charles halála után a házat egy bentlakásos házzá alakította át, ami egy szilárd, bár szerény anyagi segítséget jelentett. Ella minden nap reggelit és vacsorát főzött a pártfogoltjainak. Bill gyakran tért be hozzá vacsorára. Egyik este, amikor segített az anyukájának leszedni a mosatlant az asztalokról, Ella megkérdezte tőle, mit gondol az új hídról, amit az Ohio folyón építenek a Kentucky-beli Louisville és az Indiana-beli Jeffersonville között.

„Nem ismerős neked?” – kérdezte.

„Furcsa, de ismerős nekem is – mintha emlékeznék rá valahonnan.” – Ella bólintott.

„Régen, még évekkel ezelőtt teljesen izgatottan szaladtál be a házba, és arról beszéltél, hogy láttál egy hidat ott, ahol nem is volt híd. Először azt gondoltam, hogy az egész csak halandzsa. De aztán eltűnődtem – ezért leírtam a dolgot és eltettem.”

Aztán odaadott neki egy összehajtogatott, megsárgult papírt. Bill tudta, mi állhatott rajta, még mielőtt elolvasta volna; hirtelen visszajött a gyermekkori emlék. Emlékezett az almafára, a kavicsos játékra, a különös érzésre, ami eltöltötte. Emlékezett rá, hogy a folyó hirtelen közelebbinek tűnt, és hogy hirtelen hogyan öltött rajta formát a híd, szépen darabonként, amíg ott középen az a mestergerenda eltört és lezuhant. Felnyitotta a régi, összehajtogatott papírt és elolvasta az anyukája írását. Aztán az épülő hídra gondolt. Az volt az! Éppen úgy történt, mint ahogyan gyermekként látta. „Anyá, szerinted mit jelent ez?”

Az anyukája megvonta a vállát. „Hogyan tudhatnám? Billy, éveken át sokat tűnődtem, hogy valamilyen különleges céllal születél erre az életre. Még mindig azt gondolom, hogy talán igen.”

Visszaemlékezett arra a gyermekkori látomásra – az első látomására – és most felismerte, hogy az beteljesült, ezért Bill is ugyanezen tűnődött. Lehetséges, hogy az élete valamilyen egyedülálló cél felé mozog? Jelenleg az élete annyira száraznak, üresnek és értelem nélkül

valónak tűnt, hogy nehéz volna elképzelni, hogy Isten őt bármi különlegesre tudná használni. De soha nem tudta elfelejteni azt a hétéves kisleányt, aki rémülten hallgatta azt a mély hangot, amely hozzá szólt egy forgószélből a fán azt mondván: *„Soha ne igyál, ne dohányozz és semmilyen módon ne szennyezd be a testedet! Lesz egy feladat számodra, amikor idősebb leszel.”* Ezért van, hogy Isten nem engedte még meghalni? Talán van még valami, amit el kell végeznie?

A remény kis szikrája gyúlt meg a szívében.

1939. SZEPTEMBER 1-JÉN Adolf Hitler parancsot adott a csapatainak Lengyelország megszállására. Két nappal később Franciaország és Nagy-Britannia háborúba lépett Németország ellen. A franciák azonnal támadásba lendültek a Németországgal közös határuk mentén át a Rajna folyón, de nehéz volt áttörniük a masszív német védekezés vonalait. Eközben Lengyelország lovascsapatait reménytelenül legyőzték a német gépesített osztagok. Pusztán 18 napnyi kétségbeesett küzdelem után Lengyelország kormánya és katonai parancsnoksága a szomszédos Romániába menekült. A lengyel ellenállás gyorsan összeomlott, így Németország minden energiáját a francia megszállásra összpontosíthatta. Bár Franciaország gyorsan visszavonult a német földről, a legtöbb politikai elemző számára nyilvánvalónak tűnt, hogy a háború nem hogy nem ért véget Európában, hanem éppen csak most kezdődött el.

Mint mindenki más, akinek volt hozzáférése rádióhoz vagy újságokhoz, William Branham is nagy figyelemmel követte az európai történeteket. Azonban az ő háború felé való érdeklődése teljesen más szemszögből fakadt. Ez volt az, amit ő 1933 júniusában látott, amikor transzba esett és hét eseményt látott lepörögni maga előtt a jövőről szóló panorámaszerű látomásban. Hátborzongató volt. Miféle hatalom engedte neki, hogy eseményeket lásson a megtörténésük előtt? És milyen célból? Újra ott volt az a szó – cél. Talán Isten tényleg egy jelentős célt tervezett el az életével. Ha igen, akkor miért nem jelenti ki azt a célt még tisztábban?

Ezen a ponton Bill gondolatai mindig visszatértek Mishawakába, a pünkösdiekkel való találkozáshoz, két évvel korábban. Bill tudta, hogy nem teljesítette Isten tervét, amikor nem válaszolt a pünkösdi prédikátorok meghívásaira, hogy evangelizáljon a gyülekezeteikben. Hogyan térhetne vissza Isten akaratába? Persze egyszerűen elkezdhetne járni pünkösdi gyülekezetekbe azt remélve, hogy valaki felkéri majd őt, hogy prédikáljon. De még mindig ott volt egy sürgető kérdés – mint egy útlezárás – ami visszatartotta őt ettől a közvetlen úttól: a kérdés a Szent Szellem ajándékairól. Különösen a kérdés a nyelveken szólásról és a nyelvek magyarázatáról.

Mostanra Billnek meggyőződésévé vált, hogy a nyelvek és a nyelvek magyarázata mindketten Isten Szellemének tiszta ajándékai; a Biblia egyértelműnek látszott erről. Billt a

mishawaka-i élménye zavarta a két férfival kapcsolatban, akik különösen aktívak voltak a nyelveken szólás és a nyelvek magyarázása ajándékoknak gyakorlásában. Mindkét férfi Isten Szellemének ugyanazon hatalmas megmutatkozását mutatta be azon a gyülekezeti alkalmon. De később Bill külön-külön is beszélt mindkettejükkel, és egyenesen belelátott a személyes életükbe. Bár az egyikük egy teljesen odaszánt életű keresztény volt, a másik férfi teljes mértékben képmutató volt. Bill tudta, hogy ez az igazság, hiszen a látomások soha nem hazudtak. Ez bántotta őt az egész pünkösdi elgondolással kapcsolatban, azaz hogy ők engedik a Szellem ajándékait nyíltan működni a gyülekezeti alkalmakon. Ha valóban Isten Szelleme szállt le a pünkösdi gyülekezetre Mishawakában, akkor hogyan áldhat meg Isten Szelleme egy ilyen képmutatót? Ez nem tűnt valószínűnek. De lehetséges volna, hogy a Sátán szelleme is megtermi Isten munkáit? Ez is kétségesnek tűnt. Akkor lehetséges, hogy mindkét szellem munkálkodik ugyanazon az összejövetelen? Ez az elgondolás szintén bonyodalmakhoz vezetett. Ha Isten Szellemének és a Sátán szellemének munkálkodása ugyanazokat az eredményeket termi meg, akkor honnan tudhatja bárki is, hogy melyik az igazi?

Ezen a rejtélyen sokat gondolkozott az elmúlt két év során. De most – miután látta, hogy az európai háborúról szóló látomása valósággá vált – Bill ismét érezte annak a sürgetését, hogy választ találjon, hogy maga mögött hagyhassa hibáját és újra elindulhasson az úton bármiféle végzet felé, amit Isten tartogatott a számára.

Néhány napot kivett a munkából, és felautózott a 62-es úton északra, a Tunnel Mill [Csatorna Malom – a ford.] területére. Leparkolt, átgázolt a Tizennégy Mérföldes Patakon és az erdőben barangolt. Gyönyörű őszi volt. Narancssárga, barna és piros levelek susogtak fenn az ágakon és ropogtak a lába alatt, ahogy járt. A madarak csodálatos éneke adott aláfestést a helyszínhez, ahogyan halk hangversenyt adtak. Bill elért egy olyan helyre, ahol 27 méter mély vízmosta szakadék állt egy mészkőfal előtt. A bokrok között vágott át a sziklafal mentén, amíg elérte a barlangja bejáratát. Ott volt egy vékony, hegyes kő, ami úgy állt ki, mint egy fog a nyílás előtt. Meggyújtotta a gyertyáját, aztán belépett. A kanyargós barlangfolyosót úgy 8 méterrel követte a hegyoldal belseje felé, aztán megállt, hogy megnézze a fejjel lefelé elhelyezkedő piramis alakú követ a szögletes mészkő asztal fölött. Valahányszor látta, mindig ámulatba esett miatta. Letette a kabátját és még néhány gyertyát a sziklapárkányra, amit ágnak is használt. Aztán fogta a Bibliáját és kiment, hogy Istent keresse a meleg őszi napsütésben.

Egy kidőlt tölgyfa feküdt a földön nem messze a barlang bejáratától. A hely, ahol az öreg fa törzse elágazott, egy természetesen kiformalódott fotel alakját öltötte. Bill egész délután itt ült, a Bibliát olvasta és imádkozott. Végül sötétedni kezdett és előtűntek a csillagok. Könnyű, de hűvös szellő kényszerítette be Billt a barlangjába.

Másnap reggel nem is mozdult addig, amíg a nap elég magasan nem volt ahhoz, hogy felmelegítse a helyét. A Bibliáját nyitva hagyta az elhalt tölgy elágazásánál, és a szél a lapokat a Zsidókhoz írt levél 6. fejezetéhez hajtotta. Bill leült és olvasni kezdte:

„Mert lehetetlen azoknak, akik egyszer megvilágosítottak, és megízlelték a mennyei ajándék ízét, és részesültek a Szent Szellemből, és megízlelték az Isten Igéjét és az eljövendő világ erőit; ha ők elesnek, hogy újra megtérésre újuljanak meg; látván, hogy ők maguk újra megfeszítik Isten Fiát és nyílt gyalázatnak teszik Őt ki. Mert a föld, amely megissza a ráhulló esőt és előhossa a növényeket az által, aki felöltöztette őket, áldást kap Istentől. De az, amelyik tüskéket és gyomokat hoz elő, elutasítást kap, és ítéletet kap, akinek a vége a megégetés.

Bill ezt egyáltalán nem értette. Lapozgatta az oldalakat, és egy bizonyos verset keresett a 2Timótheusban, ami az eszében volt. Amikor levette a kezeit a Bibliáról, a szél ismét visszahajtotta a lapokat a Zsidók 6-hoz. Azt gondolta: „Hát ez különös.” Isten próbál neki mondani valamit abból az ígérésből? Újra elolvasta a 6. fejezetet, de megint nem értette.

Aztán visszament a barlangjához, bemászott a nyíláson át és visszament arra a helyre, ahol a fejjel lefelé álló piramis függött a szögletes kőasztal fölött. Bill letérdelt és imádkozott: „Uram, mit jelent a Zsidókhoz írt levél 6. fejezete? Mit próbálsz mondani nekem?”

Hirtelen az ujjai elzsibbadtak – nem a barlangban lévő hideg miatt. Hanem az a fajta zsibbadás volt ez, ami rend szerint a látomásokat előzte meg. A karjait és a lábait nehéznek érezte és mintha az ajkai is megduzzadtak volna, mint amikor a fogorvos érzéstelenítő injekciót ad neki. Amikor kinyitotta a szemét, látta a világot a tengelyén forogni. A föld úgy nézett ki, mint egy frissen felszántott mező. Aztán a forgó bolygó széléről jött egy fehérbe öltözött férfi, aki egy magokkal teli zsákot vitt az oldalán. Pár lépés után kivett egy marék magot a zsákjából és egy karlendítéssel elszórta a földön. Amint ez a férfi eltűnt a horizonton, Bill egy másik férfit is látott – ő feketébe öltözött –, és az első után settenkedett. A második férfinál is zsák volt és ő is elszórta belőle a magokat, ahogy lábujjhegyen végigjárta a mezőt. Mindig a fejét forgatta, ahogy körbenézett, mintha valami rosszban sántikálna és félne, hogy rajtakapják.

Miután a fekete ruhás férfi is eltűnt a színről, Bill látta, hogy a magok szárba szökkennek és gyorsan növekedésnek indultak. Most már nyilvánvaló volt, hogy milyen magokból voltak: volt búza és volt konkoly, tövis és gyom is. Aztán felkelt a nap, sütötte a földet és kiszívta a nedvességet a talajból. A búza és a konkoly is lógatta a fejét, sóhajtoztak és kétségbe esve imádkoztak az esőért. A növények egyre inkább lehajtották a fejüket a tikkadt föld felé. Aztán Bill látta, hogy egy hatalmas sötét felhő jön fel a horizont szélén. Amint elkezdett ömleni az eső, a búza felegyenesedett és azt kiáltotta: „Dicsőség Istennek! Dicsőség az Úrnak!” Ugyanekkor a konkoly és a gyom is felemelte a fejét és azt kiabálta: „Dicsőség! Hallelujah!

Dicsőség az Úrnak!” Hirtelen életre kelt az egész világ, és csak úgy örvendeztek a növények az esőben, mind ugyanazt kiáltották: „Dicsőség az Úrnak!” És aztán a látomás elhagyta őt.

Bill teljesen felüdültnek érezte magát. Most már értette a Zsidó 6-ot: *„Mert lehetetlen azoknak... akik részesültek a Szent Szellemből... Ha elesnek, hogy újra megújuljanak a megtérésre... Mert a föld, amely beissza az esőt... áldást kap Istentől: de amelyik töviseket és gyomot terem, elutasítást nyer...”*

Ez volt az ő válasza: Ugyanaz az eső, amelyik növekedést ad a búzának, a konkolyt és a tövist is öntözi. És ugyanaz a Szent Szellem, aki megáldja és táplálja a keresztényeket, a képmutatókat is megáldhatja; csak annyi a különbség, hogy a képmutató majd másfajta gyümölcsöt fog bemutatni. Minden attól függ, hogy milyen mag lett elültetve.

Billnek eszébe jutott valami, amit Jézus mondott: *„Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik átkoznak benneteket, tegyetek jót azokkal, akik gyűlölnék titeket és imádkozzatok azokért, akik kihasználnak és üldöznek benneteket; Hogy Mennyei Atyátok gyermekei lehessetek: mert Ő felhossa a napot a gonoszra és a jóra, és esőt küld az igazra és a hamisra.”* Amint a természet szerintiben van, úgy van a lelki is. Ez megmagyarázza, hogy miért jelentette ki Jézus: *„Sokan jönnek hozzám azon a napon és mondják: Uram, Uram, nem a Te nevedben prófétáltunk-e? És nem a Te nevedben üztünk-e ki ördögöket? És nem a Te nevedben cselekedtünk-e csodákat? És aztán azt mondom nekik: Soha nem ismertelek benneteket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők.”* Bár ezek az emberek Isten hatalmának külső jeleit mutatták, a belső indítékuk hibás és romlott volt.

Bill úgy hagyta el a barlangot, hogy végre megértette, hogy két szellem működik az egyház keretében, amelyek ugyanabból a forrásból merítik az életet, de amelyek ellentétes irányba haladnak. Olyan, mint amikor idegen ágakat oltanak egy fába: az életüket ugyanabból a törzsből vonják. Ezért egy narancsfa is támogathatja a belé oltott citromfát vagy grépfrút fát. Az idegen ágak úgy néznek ki, mintha a narancsfához tartoznának, de amikor gyümölcsöt teremnek, a citromfa ága citromot terem, a citrusfáé pedig citrust. Ugyanígy van az emberekkel a keresztény egyházban, akik az életüket a Szent Szellem törzsből vonják, de a gyümölcsük az önérték, vagy a politika, vagy az önigazult törvényeskedés, vagy a képmutatás – bármi, kivéve a Szent Szellem gyümölcsét. Azonban ha az eredeti tő újabb ágat hajtana, azon narancs teremne. Jézus azt mondta a János 15-ben: *„Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki bennem lakozik és Én őbenne, az sok gyümölcsöt terem: mert Nélkülem semmit sem tehettek.”* Pál azt írta: *„A Szellem gyümölcse a szeretet, öröm, békesség, hosszútűrés, kedvesség, jóság, hit, szelídség és mértékletesség.”* Jézus azt mondta: *„Gyümölcseik által ismeritek meg őket.”*

Most, hogy értette a különbséget a két mishawaka-i férfi között, akik olyan drámaian mutatták be a nyelveken szólás és a nyelvek magyarázata ajándékait, Bill hozzáállása a Szellem ajándékai felé és az érzelmek külső megnyilvánulásai felé kezdett megnyugodni.

1939. december 31-én virrasztással egybekötött szolgálatot tartott a gyülekezetében, hogy így lépjenek át 1940-be. Hátról volt egy tábla a szószék mögött, és erre rajzolt egy bibliai időegyenest Krisztus Második Eljövételéről, a lehető legjobb tudása szerint. Egy csoport pünkösdi is jött a folyó túlsó partjáról Louisville-ből, hogy részt vegyenek az összejövetelen. Amikor Bill szünetet tartott a tanításban, a csoportból néhány asszony szeretett volna énekelni egy különleges válogatást. Kész kis zenekar volt – az egyik asszony cimbalmon játszott, a másik konzerves dobozokon, a harmadik egy mosódeszkán gyűszűkkel az ujjain, a negyedik pedig zongorázott. Egy gyors éneket játszottak, a gyülekezet pedig énekelte a szövegét: „Lesz egy találkozó a levegőégben, milyen édes lesz; és én találkozom veled, veled ott, abban az otthonban a felhőkön túl; és ott olyan éneklést fogsz hallani, amelyet halandó füle még nem hallott, bizony mondom, az dicsőséges lesz! És Isten saját Fia lesz a Vezető abban a mennyei találkozásban.” A zene magával ragadó lendületében egy szőke tizenéves lány felállt a székeről és táncolni kezdett a széksorok között.

Bill a szívében megvetéssel ült a székén, és bírálta a lányt. „Hát ebben semmi nincs Istentől. Csak egy műsort csinál. Azt akarja, hogy mindenki órá figyeljen. Kocsmává teszi a gyülekezeti házat.”

Aztán egy másik lány is csatlakozott az elsőhöz, és akkor Bill azt gondolta: „Most várjunk csak egy percet! Vajon van-e igeszakasz a táncolásról.” Emlékezett rá, hogy Mirjam felvett egy csörgődobot és táncolt a part mellett, amikor látta, hogy a fáraó serege elvész a Vörös-tengerben, és örvendezett a győzelemnek, majd Izrael lányai táncolva követték őt. Aztán Bill emlékezett Dávid királyra is, amikor a frigyládát visszahozták Jeruzsálembe, hogy ő is teljes erejéből táncolt az Úr előtt. Bill azt gondolta: „Talán bennem nincs még elég győzelem.” Tehát ahogy ott ült a szószéknél, engedte, hogy a merev, baptista lába egy kicsit topogjon a zenére. Aztán a keze is tapsolni kezdett. Mielőtt az ének véget ért volna, ő is ott táncolt a többiekkel a széksorok között.

Ebből a tapasztalatból tanulva Bill így imádkozott: „Istenem, vegyél ki engem a gúnyolódók székéből! Mostantól hadd nézzek mindenre bölcsen, mielőtt elítélek bármit!”

Ez egy egyszerű imádság volt, de olyan, amelynek messzire nyúló következményei lettek. Most már újra úton volt a célállomása felé.

24. fejezet

A görbe lábak kiegyenesednek

1940

EGY VASÁRNAP ESTE 1940 tavaszának elején, William Branham megállt az édesanyja házánál gyülekezet után. A konyhaasztalnál ült vele, és sokáig beszélgettek. Meda Broy a négy éves Billy Paulra a saját házában vigyázott aznap éjszaka, ezért Billnek nem kellett hazasietnie. Amikor végre indulni készült, Ella azt mondta: „Nagyon hidegnek tűnik odakint. Billy, miért nem alszol itt?”

Kint a rideg északi szél az ablaküvegre fújta a havat. Bill a rá váró két hideg otthoni szobájára gondolt. „Persze, anya, itt maradok éjszakára” – mondta boldogan.

Amikor már az édesanyja vendégszobájában volt, Bill oldalt fordult az ágyon és imádkozott. Aznap egész nap egy megmagyarázhatatlan terhet érzett, ami a szívét nyomta, és most lehetősége volt beszélni róla az ő Mennyei Atyjával. Egy óra múlva pedig elaludt.

Hajnali két óra körül felébredt és még mindig érezte azt a különös terhet, ami a szellemére nehezedett. Alvás után felfrissülve letérdelt az ágy mellé és tovább imádkozott. A szoba olyan sötét volt, hogy nem kellett becsuknia a szemét a koncentrációhoz. Egy idő elteltével valami fehérséget vett észre a szoba egyik sarkában, ami halványan fénylett. Először azt gondolta, hogy az anyukája mosott ruhái azok egy széken. Azonban amint figyelte, mintha mozgott volna, felemelkedett volna a levegőbe. Most inkább egy fehér felhőhöz hasonlított és mintha felé jött volna.

A következő pillanatban foszforeszkáló köd vette körül. Hirtelen Bill már nem a vendégszobában volt, hanem valahol kint. Előtte állt egy kicsi, keskeny ház – amit ő mindig csak úgy hívott, hogy „puska”-ház. Bement az ajtón és egy olyan szobában találta magát, ami nappali és hálószoba is volt. A falat piros lambéria borította. Előtte egy ajtó nyílt a konyhába, amelyik – mint az ő albréteében – az egyetlen másik szoba volt ebben a házban. Egy 20-as éveiben járó sötét hajú asszony dőlt neki fejjel a konyhaajtónak és sírt. Billtől balra pedig egy idősebb asszony sírt, egy piros, párnázott székben ülve. Levette a szemüvegét, és egy zsebkendővel törölgette a szemét. Jobbra tekintve Bill egy fiatalembert látott, aki egy piros, párnázott kanapén ült. Ez a fiatalember arccal az ablak felé fordult, így Bill csak a hullámos, szőke haját láthatta hátul a fején. Messzebb, Billtől balra hason feküdt egy barnahajú fiúcska, kék kordbársony overálban egy vasvázás ágy közepén. A fiú nagyon nyomorék volt – a lábai szinte csigavonalban kicsavarodtak, és egészen a csípőjéig felhajlottak és a karjai is ki voltak

csavarodva oldalra. Egy magas, sötét hajú férfi, akiről Bill feltételezte, hogy az apa, az ágy mellett állt, és nézte a gyermeket.

„Hát nem furcsa?” – gondolta Bill. „Egy perce még az édesanyám házában voltam, most meg itt vagyok ebben a házban.”

Aztán egy csodálatos jelenlétezt érzett állni a jobb válla mögött. Bill megpróbált odanézni, de valami megakadályozta abban, hogy odafordítsa a fejét. Aztán ugyanazt a hangot hallotta, mint ami mindig szólt hozzá a látomásokban.

Az angyal azt kérdezte: *„Élhet ez a gyermek?”*

„Uram, nem tudom,” – válaszolt Bill.

Az angyal azt mondta: *„Hozasd el az apával a fiút hozzád, hogy imádkozhass érte, és élni fog!”*

Az apa felemelte a fiát az ágyról és odavitte Billhez, aki rátette a kezét a fiú hasára és imádkozni kezdett. Aztán, meglepően, a fiú kiesett az édesapja karjai közül. A padlón megütötte a bal lábát, ami visszacsavarodott egyenesre és normális lett. Rögtön utána lépett egyet, és ahogy lépett, a jobb lába is kiegyenesedett. Amint harmadikat lépett, a karjai is kiegyenesedtek. Aztán a fiú megfogta Bill kezét és ránézett. A fiú szája fölött egy kis tej-bajusz volt. Azt mondta: „Bill testvér, teljesen jól vagyok.”

„Akkor dicsőség legyen az Úrnak,” – válaszolt Bill.

Az angyal – még mindig Bill mögött és a látóterén kívül – azt mondta: *„Most máshová viszlek téged.”* Felvette Billt, messzire elvitte és leültette egy sírkertben egy vidéki templom mellett. Az angyal rámutatott az egyik sírkőre és azt mondta: *„Emlékezz a névre és a dátumokra ezen a sírkövön! Ez lesz a tájékozódási helyed.”* Aztán Billt egy másik hely felé fordította, ahol két üzlet, egy benzinkút és néhány ház állt egy kereszteződésben. Az egyik boltnak sárga volt az eleje. Ebből az épületből kilépett egy férfi, akin kék munkásruha volt és sárga kordbársony sapka. Ősz bajusza volt. Az angyal azt mondta: *„Ő mutatja meg az utat.”*

Aztán Billt megint elragadta arról a helyről, Amikor a lábai ismét földet értek, egy fiatal, nehéz testű asszonyt követett egy házba. Bill ott találta magát egy szobában, amely falain sárga, piros mintás tapéta volt. Az ajtó fölött egy tábla volt: „Isten áldja az otthonunkat.” A bal falnál állt egy fatüzelésű kályha, mellette pedig egy rézoszlopos ágy. Egy pizsamát viselő tizenéves feküdt az ágyon, és valami olyan betegség hatásától gyötrődött, ami talán paralízis lehetett – mindkét lába kicsavarva és felhúzva a törzséhez, és az egyik karja reménytelenül elsorvadt. Bill nem tudta megmondani, hogy fiú-e vagy lány – valahogy az arca fiúsnak tűnt, de a hosszú haj és a szív alakú ajkak másra utaltak.

Az angyal azt kérdezte: *„Lábra állhat még az az ember?”*

Bill azt gondolta: „Akkor biztosan fiú, mivel azt mondta: 'ember' és nem azt, hogy lány.” „Uram, nem tudom,” – válaszolta Bill.

Az angyal azt parancsolta: „*Menj és tedd a kezeidet a hasára és imádkozz!*”

Amikor Bill az utasítás szerint cselekedett, az ágyon fekvő alak felkiáltott: „Dicsőség az Úrnak!” – és az az elsorvadt kéz teljesen feltöltődött, a két nyomorék láb pedig kiegyenesedett és megerősödött. A tizenéves felült az ágyban, így a pizsamája felcsúszott a lábán, és kilátszott a térd. Most már Bill biztos volt abban, hogy fiú-e vagy lány. Az nem egy csontos fiú térd volt, hanem egy kerek, puha lány térd. Bill hallotta, hogy valaki ott mellette felkiált: „Ó, köszönöm, Istenem!”

A távolban hallotta, hogy valaki kiabál: „Ó, Branham testvér! Branham testvér!” Aztán Bill megint az anyukája házában volt, ott állt a szoba közepén. Megrázta a fejét, még mindig olyan összezavarodottnak érezte magát. Anyukája szólította őt a másik szobából: „Billy, valaki kopog az ajtón, téged hív.”

„Hallom, anya.” Végigment az előszobán és kinyitotta az ajtót. Egy kétségbeesett fiatalember állt az ajtóban, szemei dagadtak és vörösek voltak. Bill azonnal felismerte, hogy ő az a férfi, aki a látomás első részében volt, az a személy, aki elejtette a kisleányt.

„Jöjjön be!” – sürgette Bill. – „Mi a baj?”

A férfi belépett, hogy ne érje a hideg szél.

„Branham testvér, emlékszik rám?”

„Nem, attól tartok, nem.”

„John Himmel vagyok. Úgy négy évvel ezelőtt ön keresztelt meg engem és a családomat itt fenn, Powder Plains-ben.”

„Most már emlékszem.” – mondta Bill, ahogy a halvány emlék egyre inkább felderengett. – „Maga ölt meg egy embert néhány évvel ezelőtt, ugye?”

„Igen, uram — Megütöttem ököllemmel egy verekezésben és kitörtem a nyakát. Menekültem a törvény elől és Isten elől. Tavaly a legnagyobb fiam meghalt tüdőgyulladásban. Még van egy fiam, de most ő is kétoldali tüdőgyulladásban haldoklik. Most ment el az orvos, mert már semmit nem tud tenni érte; ekkor hirtelen ön volt a szívemen. Eljönne, hogy imádkozzon a fiamért?”

„Igen, elmegyek. Hadd öltözzek fel és indulok is a kocsimmal.”

„Nem kell, hogy a kocsiával jöjjön; el tudom vinni. Vissza is hozom. Csak 15 kilométerre lakom, néhány kilométerrel északra Utiacától. Amíg készülődik, elmegyek Graham Snelling-ért. Az unokatestvérem és azt szeretném, ha ő is imádkozna a fiamért.”

Ahogy Bill épp a szobába tartott a ruháiért, Ella kiszólt neki, ahogy elhaladt az ajtó előtt: „Billy, mi volt a baj azzal az emberrel?”

„Anyá, történt valami. Egy látomásban voltam az előbb.”

„Ó, tényleg?” – kérdezte Ella szinte megszokottan. – „Jó hír?”

„Igen—a férfi kisia meg fog gyógyulni. Majd elmesélem, ha visszajöttem.”

Tíz perc múlva megérkezett John Himmel az unokatestvérével. Bill ismerte Graham Snelling-et — egy vele egykorú fiatal férfi volt, aki nemrég tért meg. Amint Bill beszállt az autóba, rájött, hogy Graham az a fiatal szőke férfi volt, akit látott a látomásban, aki a piros kanapén ült és kinézett az ablakon. Bill égett a várakozástól, tudta, hogy Isten csodát fog tenni.

Észak felé tartottak az Utica sztrádán. Bill azt mondta: -„Himmel úr, ugye, egy kis fehér házban lakik?”

„Igen, uram, abban.”

„És a háza egy dombon áll, az ajtaja pedig délre néz.”

„Így van.”

„Két szoba van benne. Az egyikben lambéria van a fal feléig. És van benne egy piros kanapé, egy szék és egy vaslábakon álló ágy. A beteg kisia... Talán három éves lehet. Barna haja van és kék kordbársony overált visel. Az anyukájának pedig fekete haja van.”

John Himmel tátott szájjal nézett az utasára.

„Járt már a házamban, Branham testvér?”

„Amikor kopogott az ajtómon, éppen akkor jöttem el a házából.”

A férfi arca eltorzult a kíváncsiságtól. „Ez különös, mert nem láttam ott.”

„Szellemben voltam ott, Himmel úr. Ha valóban megkereszteltem, talán hallott róla, hogy néha látok dolgokat, mielőtt megtörténnek.”

„Igen, emlékszem. Most is ilyesmi történt?”

„Igen. Bármi is mondja nekem ezeket a dolgokat, még soha nem mondott hazugságot. Himmel úr, a fia meg fog gyógyulni, amikor odaérek.”

Ezeknél a szavaknál John Himmel tövig nyomta a féket, rávetette magát a kormányra és kezeibe temetve az arcát, kitört belőle: „Istenem, úgy szégyellem magam. Ha megbocsátasz nekem, megígérem, hogy Neked élek az életem hátralévő részében.”

Amikor megérkeztek, pontosan úgy nézett ki a ház, ahogyan Bill látta a látomásban. Magabiztosan ment be a bejárati ajtón. Ott volt a piros kanapé és a szék; a fekete hajú fiatal anyuka; a vaslábas ágy és a beteg kisfiú.

John megkérdezte a feleségét: „Lélegzik még?”

A fiú tüdeje nem mozgott elég erősen ahhoz, hogy látni lehessen, ezért az anyuka egy darab papírt tett a kisfiú orra elé, hogy megnézzze, lélegzik-e. „Igen, még él,” – mondta – „de már csak alig.”

Most már Bill tudta, hogy azok a szörnyen kicsavarodott karok és lábak, amiket a látomásban látott, a tüdőgyulladást jelképezték, amitől a kisfiú haldoklott. „Hozzatok ide hozzám a kisfiút” – mondta.

Az apuka odahozta a kisfiát és tartotta, míg Bill imádkozott. De ahelyett, hogy a gyermek jobban lett volna, hirtelen rosszabbul lett. A mozgatás miatt feléledtek az érzékei. Most torkán akadt a felgyülemlett slejm, és teljesen elállt a légzése. A szülei pánikba estek és elkezdtek rázni a gyermeket és a hátát ütögették, amíg megint lélegzett egyet. Minden egyes lélegzetvétel úgy tűnt, mintha az utolsó lenne, a kisfiú köhögött és köpött és küszködött, néha egy kis szívszorító, síró hangot adott ki, miközben minden lélegzetvételért megharcolt.

„Valami nincs rendjén” – gondolta Bill. Ahogy körülnézett a szobában, rájött, hogy mi az. Nem pont úgy volt minden, mint ahogy a látomásban látta. Az anyuka nem a konyhaajtónak támaszkodott, és Graham Snelling nem a kanapén ült kifelé nézve az ablakon, és még egy idősebb asszonynak is ott kellett volna lennie, aki a piros, párnázott széken ül és a szemüvegét törölgeti.

Miközben a kétségbeesett anyuka orvosságot dörzsölt a fia orra alá, Bill leült a kanapéra, halálra rémülten. Izgalmában meg akarta előzni a látomást, és miközben ezt tette, kihagyta belőle Istent. Még csak meg sem mondhatta Himmeléknak, hogy mi volt a baj. Most csak annyit tehetett, hogy ült és várt... És remélte, hogy Isten kegyelme felülkerekedik az ő hibáján.

Bill másfél óráig ült csendben és imádkozott, míg a gyermek kétségbeesetten küzdött az életéért. Amikor a hajnal első fénye megjelent a horizonton, Graham Snelling azt mondta: „Mennem kell, mert reggel 8-kor dolgoznom kell.”

„Rendben,” – mondta John Himmel – „hazaviszlek. Branham testvér, ön is menni akar?”

„Nem, én maradok.”

Szomorú szívvel figyelte Bill, hogy a két ember felveszi a kabátját a bejárati ajtónál. Tudta, hogy Graham Snelling volt a szőke férfi a látomásban. Ha Graham most elmegy, vajon mikor jön vissza? Ma este? A látomás szerint a gyermek csak akkor gyógyulhat meg, ha Graham is ott van. Bill azon tűnődött, hogy az a beteg kisgyermek hogyan marad életben még egy napig.

Ahogy kinézett az ablakon, Bill meglátott egy idősebb asszonyt, aki a ház felé tartott. Hirtelen meglátta, hogy szemüveg is van rajta! Bill azt gondolta: „Ó, Istenem, milyen hálás vagyok Neked! Bárcsak még az a két férfi nem indulna el.”

John Himmel a legutolsó gombot is begombolta a kabátján, aztán a feleségéhez fordult és azt mondta: „Nemsokára visszajövök. Ma nem dolgozom.”

Graham éppen a fülére húzta a sapkáját, amikor kopogás hallatszott a ház hátuljából. Az anyuka szaladt át a konyhán, hogy kinyissa a hátsó ajtót. Az öreg hölgy gyorsan belépett reszketve a hidegtől.

„Ki az?” – kérdezte John.

„Anyuka” – mondta a fiatal édesanya, és becsukta az ajtót. „Anyuka, aludtál valamennyit?” „Alig néhány órányit” – mondta az idősebb asszony. „Hogy van a fiú? Javult, mióta elmentem?”

„Nem” – válaszolta a fiatal édesanya, és megremegett a hangja.

„Anyuka, haldoklik.” – majd zokogni kezdett. Az arcát eltakarta a kezével, és nekitámaszkodott a konyhaajtónak.

„Ez az!” – gondolta Bill, és izgatottsága kezdett tetőpontra hágni. Pontosan így volt a látomásban. Most a nagymamának le kell ülnie arra a székre és megtörölnie a szemüvegét, Snelling testvérnek pedig ide kell ülnie, ahol én vagyok.” Bill felállt, hogy a másik leülhessen a kanapéra. Graham Snelling levette a kalapját, leült oda, ahonnan Bill éppen felállt, és kinézett az ablakon.

„Ó!” – gondolta Bill. – „Csak még egy dolog történjen meg.”

A nagymama bejött a bejárati ajtón, ahol leült a piros székbe. A szemüvege bepárásodott, mivel hidegből jött be a meleg szobába, ezért levette az orráról és elkezdte törölgetni... Pontosan úgy, mint a látomásban.

Ebben a pillanatban minden a helyén volt, és Bill érezte azt a különleges nyomást a bőrén, mintha valaki vagy valami hatalmas állna mellette. Bill azt mondta: „Himmel testvér, még mindig bízok abban, hogy Krisztus szolgája vagyok?”

„Igen bízom, Branham testvér.”

„Akkor hozd ide azt a gyermeket.”

A szülők azért hagyták a fiút feküdni, mert valahányszor megemelték, rögtön köhögési roham jött rá, és teljesen megszűnt lélegezni. Most, a legkisebb kétség, vagy félelem gondolata nélkül, az apukája megemelte a fiát és odavitte Billhez.

Kezeit a kisfiú elkékült bőrére helyezve Bill így imádkozott:

„Mennyei Atyám, bocsásd meg a Te szolgád butaságát, hogy meg akartam előzni a látomást. Gyógyítsd meg ezt a gyermeket Jézus Krisztus Nevében!”

A kisfiú mozogni kezdett. A kék arcocskái rózsaszínűek lettek, és a bágyadt szemei felélénkültek, aztán már fókuszáltak is. „Apukám!” – kiáltott fel. – „Ó, apukám, apukám! És megölelte az édesapja nyakát.

A szobában mindenki a gyermekre meredt, és ugyanazt kérdezték: „Jól van?” A fiú azt mondta, hogy jól érzi magát, de Bill hozzátette: „Himmel úr, még három napba telik, hogy teljesen elhagyja a gyermeket, mert a látomásban három lépést tett meg, mielőtt a kicsavarodott végtagjai teljesen rendbe jöttek.”

John Himmel visszavitte Billt és Grahamet Jeffersonville-be, még időben ahhoz, hogy mindketten elmenjenek dolgozni.

Szerda este Bill elmondta a gyülekezetnek a látomást és a gyógyulást, és azt mondta: „Holnap délután azt akarom, hogy mind gyertek oda fel velem és nézzetek be az ablakon. Nézzetek és lássátok meg, hogy a kisfiú egy kis tejhajussal fog végigsétálni a szobán. Megfogja majd a kezemet és azt mondja: „Bill testvér, teljesen jól vagyok.”

Csütörtök délután az egész gyülekezet követte Billt ahhoz a kétszobás, vidéki házhoz. Az emberek odatömörültek az ablakhoz, mások pedig Bill mögé álltak, míg ő kopogott az ajtón. Az anyuka ott dolgozott a konyhában, a ház hátsó részében. Bill hallotta, hogyan szalad végig a fapadlón, hogy ajtót nyisson. „Ó, Bill testvér. Jöjjön be, és nézze meg, hogy mennyire máshogy van a fiúnk.”

Bill belépett, anélkül, hogy egy szót szolt volna. A nyitott konyhaajtón keresztül látta a kisfiút ott ülni a sarokban, amint építőkockával játszik. A fiúcska felkelt és végigtotyogott a szobán. A felső ajkán kis kakaó-bajusz volt. A kis kezeivel megfogta Bill kezét és azt mondta: „Bill testvér, teljesen jól vagyok.”

A következő gyülekezeti alkalmon Bill elmondta a látomás többi részét, arról a lányról, akinek az egyik keze sorvadtnak volt, a lábai pedig kacsák, aki szintén meg fog gyógyulni. Hangsúlyozta: „Nem tudom, mit jelentenek ezek a dolgok. Csak azt tudom elmondani, amit látok.”

Két héttel később, amikor Bill lejelentkezett a munkahelyén reggel, Scott úr, a felettese azt mondta: „Levelet kaptál, Billy. Beraktam a dobozodba.”

Ahogy Bill begyűjtötte az aznapi munka kiírásait, megnézte a feladó címét a levélen. Egy asszonytól jött, egy bizonyos Harold Nail feleségétől, South Boston-ból, Indiana államból. Soha nem hallott még ilyen nevű helyről, hogy South Boston Indiana államban. Aztán felnyitotta a borítékot, kihajtotta a levelet és ezeket olvasta:

Kedves Branham úr,

A nevem Mrs. Harold Nail. Dél Boston-ban, Indiana államban élek. Vagy egy nyomorék tizenéves lányom, akit ágyhoz köt a betegsége. Köszvényesek az ízületei és mostanában éjjel-nappal sír a fájdalomtól. Metodista vagyok. Néhány héttel ezelőtt egy ima összejövetelen... (Bill elgyengült belül, amikor meglátta a dátumot. Ugyanaz az este volt, amikor látomásban látta a nyomorék kislányt meggyógyulni.) ... valaki ideadta nekem az ön füzetét, aminek az a címe, hogy *Jézus Krisztus Tegnap, Ma És Mindörökké Ugyanaz*. Miután elolvastam az írását, valami megmozdult a szívemben, hogy írjak önnek és megkérjem arra, hogy jöjjön el és imádkozzon a kislányomért.

Tisztelettel:

Mrs Harold Nail

Aznap este a gyülekezetben, miután emlékeztette az embereket a látomására, Bill felolvasta a levelet. „Biztos vagyok abban, hogy ő az a kislány, akit a látomásban láttam, de még soha nem hallottam ilyen nevű helyről. Tudja itt valaki, hogy merre van South Boston?” George Wright azt mondta: „Branham testvér, szerintem New Albany-tól pont délre van.”

Többen is el akartak menni Bill-lel, hogy lássák a látomást beteljesedni: Jim Wiseheart, Bill idősebb diakónusa, aztán a 21 éves Meda Broy, és Mr és Mrs Brace, egy házaspár, akik nemrég költöztek erre a vidékre a Branham Gyülekezeti Ház környékére, miután Mrs Brace csodálatos módon meggyógyult a tuberkulózisból Bill imái révén. Ezen a hétvégén, amikor mind besúfolódtak Bill autójába, Bill átadott Mr Brace-nek egy darab papírt, amint egy név és két dátum állt.

„Mihez kezdjek vele?”

„Valahol útközben elmegyünk majd egy sírkert mellett. Ez a felirat fog az egyik sírkövön állni.”

„Azt hittem, azt mondtad, hogy még soha nem voltál South Bostonban.”

„Még nem voltam. Ezeket a dátumokat az Úr angyala adta nekem. Amikor majd meglátjuk őket, tudni fogjuk, hogy jó úton jövünk.”

Dél felé mentek, csak hogy felfedezzék, hogy George Wright végig egy New Boston nevű helyre gondolt, nem pedig South Boston-ra. Aztán Henryville-ben megint kértek útbaigazítást, és akkor már a megszokott irány felé irányították őket.

Tíz kilométeren át mentek egy csavargós, sáros úton, elhaladtak kis farmok, kukoricások, erdős hegyek és néhány sűrű bozótos mellett. Gyakran ágaztak le mellékutak (vagy inkább főutak voltak?) megnehezítve a tájékozódást. Hirtelen valami megragadta Bill belsejét olyan erővel, hogy a lélegzete is elállt. Kiment az út szélére és megállt.

„Mi a baj?” – kérdezte Jim Wiseheart.

Bill kissé megremegett, mialatt veríték csepp gördült le a halántékán. „Nem tudom. Valami baj van. Szükségem van egy pillanatra, hogy magamban legyek.”

Kiszállt és egy kicsit járkált az autó körül. Egyik lábát az autó hátsó lökhárítójára téve imádkozott: „Mennyei Atyám, mit akarsz tudatni a Te szolgáloddal?” A hűvös tavaszi levegő felfrissítette, és hamar eltűnt a szorító érzés a tüdeje és a légcsőve környékéről. Ahogy körülnézett, látta, hogy egy templom áll távolabb az úttól. A régi templom mellett volt a kis vidéki temető. „Brace testvér” – mondta izgatottan Bill, – „hozd ide azt a darab papírt!”

Mindenki kiszállt az autóból és követték Bill-t a sírkerthez. A kapun túl állt egy nagy márvány sírkő. A nevet és a dátumokat belevésték a sima, fehér felületbe, és az írás pontosan megegyezett azzal, ami a Mr Brace kezében lévő papíron volt.

„Még soha nem jártam erre” – mondta Bill, – „de azt tudom, hogy jó úton megyünk. Ez az Úr angyala volt, aki megállított engem. Nem akarja, hogy ne vegyem észre a jelet.”

Tizenegy kilométerrel később megérkeztek egy kis faluhoz egy kereszteződésnél. „Ez az a hely” – mondta Bill. – „És itt van a sárga falú bolt. Most figyeljete – amikor odaérünk, egy ősz bajuszú férfi fog kijönni abból a boltból, hogy útbaigazítson minket. Kék overált és sárga kordbársony sapkát fog viselni. Csak várjatok és meglátjátok.”

Mrs Brace azt mondta: „Branham testvér, még most sem tudom túltenni magam ott azon a sírkövön. Ehhez hasonlót még soha nem láttam. Ha az az ember tényleg úgy fog kijönni onnan, hát nem tudom, mit csinállok akkor.”

„Ha nem jön ki, akkor én egy nagy mesemondó vagyok.” – mondta Bill

Ahogy az autó lelassult, hogy megálljon a kereszteződésnél a bolt bejáratí ajtaja kinyílt és kilépett a férfi – fehér bajusz, kék overáll, sárga kordbársony sapka. Mrs Brace, amint ott ült a férje ölében, elájult.

Bill azt mondta: „Most figyeljétek meg, hogy nagyon furcsán fog viselkedni, mert az Úr ereje olyan közel van.” Aztán letekerte az ablakot és azt mondta: „Uram, kérem, mondja meg, hogy merre lakik Harold Nail!”

Először a férfi meglepődött. Aztán ahogy beszélt, a szemei fel-le jártak, mintha ideges lett volna. „Menjen előre ezen az úton úgy egy kilométert, majd forduljon le az első útra baloldalon. Az balra a második ház lesz. Egy nagy vörös pajtát fog látni a domboldalon. Miért?”

„Van neki egy beteg leánya is, ugye?”

„Igen, van. Mi van vele?”

„Az Úr Jézus meg fogja gyógyítani.”

Bill követte a férfi útbaigazítását Dél Bostonból, miközben hátul Mr Brace a felesége arcát dörzsölgette. Brace asszony éppen akkor tért magához, amikor befordultak Nail-ék kocsibejárójára. Bill leparkolt az autóval az udvaron, és mindenki kiszállt. Egy nagydarab asszony nyitott ajtót.

„Üdvözlöm. Branham testvér vagyok.”

„Gondoltam, hogy ön az. Én vagyok Mrs. Harold Nail, aki küldte önnek azt a levelet.” „Örülök, hogy találkozunk, Mrs Nail. Ezek az emberek azért jöttek velem, hogy imádkozzanak a leányaáért. Hamarosan meg fog gyógyulni.”

„Hogyan?” – Az asszony kítárta az ajtót. – „Jöjjenek be!”

Amikor beértek, Bill nem várta meg, hogy Nail asszony utat mutasson neki, hanem magabiztosan végigment az előszobán a kislány szobájába. A többiek szorosan mögötte követték. A szoba, ahová beléptek, pontosan illeszkedett a látomáshoz: ott állt a tűzhely, a

sárga tapéta piros mintákkal, a felirat az ajtó fölött, amelyen az állt, hogy „Isten, áldd meg otthonunkat”, a rézoszlopos ágy, és ott, a takarók tetején feküdt a kis nyomorék lány, akinek fiús arca volt – az egyik keze sorvadt, a lábai pedig kacsák, maga alá görbülve.

Amikor Brace asszony meglátta a szobát és a kislányt pontosan úgy, ahogyan Bill korábban leírta, másodjára is elájult. A férje gyorsan odaszaladt hozzá, és kicsit megemelte, paskolgatta az arcát, próbálva feléleszteni.

Itt történt valami, amit Bill soha nem tudott később sem megmagyarázni. Olyan volt, mintha a szelleme különvált volna a testétől, és felszállt volna az egyik sarokba a csoport fölé. Ebből a madártávlatból figyelte saját magát (legalábbis a testét), amint végigment a padlón az ágyhoz és azt mondta: „Testvérnő, így szól az Úr: 'Meggyógyulsz.'” Nézte saját magát, amint a kezeit ráveti a kislány hasára, pontosan úgy, mint ahogy a látomásban tette. Aztán a szelleme visszatért a testébe. Becsukta a szemét és imádkozott: „Uram, ezt teszem, mert hiszem, hogy ez a parancsod.”

A kislány felvisített. Bill kinyitotta a szemét és látta, hogy a kislány elsorvadt keze már egészséges lett. Az izgalom hevében a kislány az így meggyógyult kezét használta, hogy felemelkedjen az ágyban. Kiegyenesedtek a lábai, és miközben ez történt, az egyik lábán felcsúszott a pizsama, és kilátszott a kis kerek térde, ami által teljesen beteljesült a látomás.

Mr Brace sikeresen magához térítette a feleségét, aki már talpon volt. Az ágyhoz kötött kislány azt kiáltotta: „Anya! Anya!” – közben pedig új lábait meglendítette, leszállt az ágyról, és egyenesen állt. Brace asszony egy pillantást vetett a csodára, majd újra aléltan esett a férje karjaiba.

Röviddel később, amíg az első szobában várakoztak, kijött a tizenéves kislány fehér köntösben, két jó lábon járva és a haját fésülve azzal a kezével, amelyik éveken át sorvadt és haszontalan volt. Ez alkalommal Brace asszony már nem ájult el.
